

► Socialisme i canvi a Cuba

Roda el món // Pàgina 18

Quan es parla de Cuba sempre apareix associada a termes com dictadura, castrisme o transició, els quals s'utilitzen en un sentit despectiu. Gairebé no s'han publicat estudis seriosos i sense prejudicis sobre el país.

► Paradoxes de l'abundància

Què es cou // Pàgina 22

Un cicle de xerrades ha abordat la relació entre els drets humans i les activitats extractives. Les violacions que s'hi esdevenen són un element d'agudització de la pobresa.

► Amb A d'Azagra

Expressions // Pàgina 25

Carlos Azagra dibuixa a la revista *El Jueves* des de fa més de vint anys. Ara, els seus personatges Pedro Pico i Pico Vena passaran per primera vegada a les pantalles a través d'un curtmetratge.

directa

setmanari de comunicació

núm. 84 // 5 de març de 2008

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Les pressions de TMB no trenquen la unitat de la lluita pels dos dies

» Així està el pati // Pàgina 9

CINC DIES SEGUITS D'ATURADA AL SERVEI D'AUTOBUSOS

Eloy de Mateo

A dalt, diversos conductors sobre una marquesina de la plaça Catalunya. A sota, manifestació del 3 de març a l'alçada del carrer Urgell.

Edu Bayer

» Expressions // Pàgina 24

Testimonis i documents demostren que el 'cas Scala' va ser un muntatge

UN NOU LLIBRE APORTA LLUM AL COP QUE VA SENTENCIAR LA CNT DE LA TRANSICIÓ

» Així està el pati // Pàgina 12

El rectorat de la UPF vol aplicar al SEPC un símil de la llei de partits

» Així està el pati // Pàgina 12

Veïns contra el consistori a Valls

» Així està el pati // Pàgina 17

El Departament de Sanitat prohibeix un substitut natural de la insulina

Editorial

L'escriadassada terrorista

L'escriadassada que van protagonitzar una quarantena de joves de la Universitat Pompeu Fabra contra Dolors Nadal, cap de llista del PP a les eleccions espanyoles, ha desfermat l'habitual lletania de condemnes per part dels partits polítics amb representació parlamentària i la seva cort mediàtica. El cas ha arribat a l'extrem que la diputada espanyolista ha estat homenatjada pel Foro de Ermua, una organització que —segons els seus objectius fundacionals— dona suport a les “víctimes del terrorisme”. I la UPF ha decidit bloquejar totes les activitats del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, tot i que aquesta entitat no va convocar l'acte contra la diputada del PP. Dolors Nadal no és una víctima del terrorisme, tot i que la majoria de mitjans de comunicació espanyols hagin coincidit a presentar-la com a tal. El victimisme i la criminalització de l'independentisme d'esquerres són tics propis dels diaris i les televisions amb seu a Madrid. El més greu, però, és que els mitjans catalans no siguin capaços d'articular un discurs propi en aquestes ocasions i —llegint el conflicte en clau espanyola— es limitin a reproduir els discursos de la caverna mediàtica o s'afanyin a assenyalar que accions d'aquesta mena “donen munició al PP”. Ja fa temps que els actes de repulsa com el que es va viure el 19 de febrer a la UPF són habituals arreu del país i potser caldria començar a analitzar-los des d'una perspectiva més elaborada. Hauria de quedar clar que una escriadassada no pot ser considerada mai una “agressió”. Que una manifestació de repulsa contra la política del PP no pot ser titllada a la lleugera de “feixista”. Que els insults contra un polític, sigui del signe que sigui, no poden ser considerats “terrorisme”. Els mitjans no haurien de reproduir tant alegrement aquesta mena de discursos. Els mots, en mans del poder, poden ser una arma molt perversa.

Pensem, doncs existim

L'autonomia vers la impunitat

✉ Roger Rovira
/directa@setmanaridirecta.info/

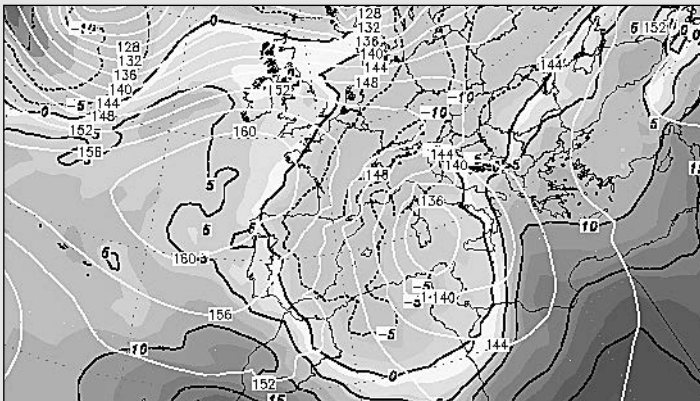
De sobte aixequés la mirada de l'escriptori i amuntegues per un moment les entrevistes a les víctimes, als botxins i a la resta d'actors d'un conflicte desigual. Desigual en raó, desigual en capacitat de violència. Uns posen la humanitat i els morts, d'altres posen el desvergonyiment i la impunitat. Però, malgrat tot, aixequés la mirada per un moment i t'atures a pensar, què fan aquesta cinquantena de persones deixant-se la salut i la son en una feina maratoniana i esgotadora? Tu mateix et respons que és una tasca dura, però igualment impagable. La defensa dels drets humans, l'última barricada de la dignitat i la intel·ligència contra la barbàrie ferotge. T'oblides de les teves pròpies raons per estar allà, tancat en una oficina, en un estat on el terror és un fet quo-

tidia. El terror i el patètic espectacle de circ d'una classe política corrupta entre les més corruptes i, sobretot, absurda. Tan absurda és ella com encarcerada està la impunitat en aquest país, Mèxic, bressol

Uns posen la humanitat i els morts, d'altres el desvergonyiment i la impunitat

d'una de les rebel·lions més esperançadores que hem vist néixer durant els darrers 30 anys. I aquí és on rau el sorprenent miracle de la vida. La vida, l'esperança i l'amor s'obren camí allà on no es podria esperar res més que resignació. Enmig d'un bosc de botes militars, fusells paramilitars, maletins trans-

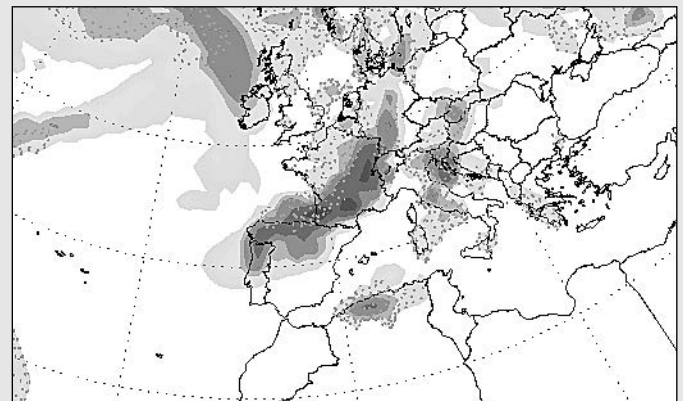
nacionals, misèries humanes i un paisatge paradisiac, trobem la dignitat col·lectivitzada, la intel·ligència dels oblidats: l'autonomia zapatista. S'han escrit moltes lletres que ens apropen molt al seu ideari, al caminar innovador de la seva comandància, però la vida civil a les comunitats, l'experiència dels municipis autònoms i les Juntas de Buen Gobierno són una experiència que tot ésser sensible hauria de conèixer per millorar el seu somriure. Enfundats en el seu passamuntanyes, van enriquir la nostra pressa de testimonis, que després —a Oaxaca i Atenco— ens van permetre elaborar unes conclusions i recomanacions amb les quals intentem colpejar —d'alguna petita manera— sobre la taula del govern mexicà, per recordar-li que les barbaritats que cometen no s'oblidaran. No només no s'oblidaran, sinó que entre totes intentarem que se'ls tornin en contra. ☐

Una forta entrada d'aire fred provocarà mínimes de -15 al Pirineu el dijous 6 de març al matí.

Fred intens i nevades

L'hivern encara no s'ha acomiadat, tal com ja alertàvem la setmana passada. Una forta entrada de vents del nord provocarà temperatures mínimes sota zero a la majoria del territori, amb lleugeres glaçades a la mateixa línia costera. Nevades intenses a tot el Pirineu. El cap de setmana l'ambient serà assolellat i ventós. Dilluns un nou front fred provocarà nevades intenses al Pirineu i ruixats al nord.

Nou front de precipitacions intenses en forma de neu al Pirineu el dilluns 10 de març.

Com s'ha fet?

Amb tanta errada no hi ha pràcticament espai per explicar com hem fet la DIRECTA aquesta setmana. Així que ens limitarem a seguir donant ànims als conductors i conductores d'autobusos i també a nosaltres mateixes... que ens ho mereixem!

Fe d'errades: A la publicació conjunta entre la DIRECTA, l'Accent i el Catalunya de suport a la vaga de conductors d'autobusos hi havia dues errades. El número de compte corrent per fer ingressos solidaris estava incomplet. El número correcte és: 2100-0647-91-0200245171. També hi havia una errada de transcripció al llistat de suports al manifest dels conductors i conductores, hi mancava el sindicat CNT.

Al reportatge fotogràfic de la setmana passada també hi faltava un fotògraf, en Maysun Abu-Kheir.

Qui som

REDACCIÓ: De dalt a baix: Lluç Salellas • Impressions: Laia Alsina • Així està el pati: Jesús Rodríguez i Pau Cortina • Roda el món: Guillem Sánchez • Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló • Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella • Expressions: Roger Palà i Estel Barbé Serra • La graella: Xavi Camós • La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA: Albert Garcia i Berta Alarcó
IL·LUSTRACIÓ: Jordi Borràs
COMPAGINACIÓ: Roger Costa
CORRECCIÓ: Col·lectiu de correcció i edició A corre-cuita
PUBLICITAT: Tània Miró
DISTRIBUCIÓ: Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS I ADMINISTRACIÓ: Jesús Hita

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

El racó il·lustrat

Sr. Plàstiko

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustraciadirecta@gmail.com
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 4

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» Segons les agències d'informació espanyoles, la setmana passada una dona immigrada 'sense papers' va anar a una comissaria de la policia local de Pontevedra (Galiza) per denunciar que la seva parella l'agredia psicològicament i va acabar amb un expedient obert per la seva situació irregular. La dona ha entrat en un procediment judicial inclòs a la llei d'estrangeria en virtut del qual podria ser expulsada de l'Estat espanyol en breu_

DONES // LA LLEI D'INTERRUPCIÓ VOLUNTÀRIA DE L'EMBARÀS ÉS INSUFICIENT I OBSOLETA

El dret de decidir sobre el propi cos centra el dia de la dona

L'ampliació del dret a l'avortament ja ha recollit prop de 2.500 autoinculpacions

☞ **Maria Eulàdia**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La campanya Pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït recupera la lluita amb el mateix nom que als anys vuitanta, moment en què encara quedaven moltes fites per aconseguir. Més de trenta anys després, el desembre de 2007, un atac indiscriminat i oportunista —just quan s'escalfaven els motors per les eleccions generals— de la dreta i de l'Església catòlica, en forma de detencions de professionals i de tancament de clíniques acreditades per practicar avortaments, ha posat de nou sobre la taula una llei d'interrupció voluntària de l'embaràs totalment insuficient i obsoleta. Les reivindicacions bàsiques de la campanya són dues: l'exclusió del Codi Penal de l'avortament i que la sanitat pública se'n faci càrrec. A més, enguany el dret de decidir sobre el propi cos és el tema central del 8 de març.

La campanya per denunciar la vulnerabilitat del dret de les dones de decidir sobre el seu propi cos es va iniciar el 23 de gener amb una concentració a la plaça de Sant Jaume de Barcelona. Va ser llavors que es va donar el tret de sortida a la recollida d'autoinculpacions. Els delictes dels quals s'incriminen els i les firmants són dos: haver avortat i haver acompanyat una dona a avortar.

Entrega de les autoinculpacions per l'avortament

Nitgard

El 28 de febrer va ser el dia triat pel centenar d'entitats adherides per fer un primer lliurament de les autoinculpacions recollides durant el mes i escaig d'activitat de la campanya. La realitat va superar totes les expectatives: no van ser 1.000 —tal com s'havia declarat inicialment a la DIRECTA— sinó 2.400 les autoinculpacions que es van lliurar al jutjat de guàrdia de Barcelona. A més, encara hi ha col·lectius d'altres ciutats, com

Terrassa i Vic, que han de fer el seu propi acte de lliurament. Serà llavors quan sabrem amb exactitud el nombre total d'autoinculpacions recollides.

D'altra banda, les persones autoinculpades són conscients que el seu acte podria dur-les a declarar als jutjats en cas que s'obris un sumari. És per això que des de la campanya es valora molt positivament que el funcionari judicial acceptés a tràmit totes

les firmes presentades, sense ometre'n cap. A València ja s'ha fet públic el cas d'una dona que està acusada de fals testimoni, després que la jutgessa rebutgés prop d'un miler d'autoinculpacions per un defecte de forma i se'n quedés únicament quinze.

Des de la campanya s'ha anunciat que cal estar alerta davant les possibles citacions judicials i es recorda la importància d'anar sempre acompanyada a declarar.

Però la campanya no acaba aquí. De fet, es preveu que sigui de llarg recorregut i no sembla que hi hagi d'haver cap moviment ni en l'àmbit judicial ni en el polític —i encara menys enmig de la ressaca electoral. Per tant, es continuaran acumulant firmes més enllà del dia 28. Es calcula que durant els actes previs al 8 de març el nombre de signatures recollides augmentarà considerablement i també la difusió de la campanya.

► No només l'avortament

Aquest any, el tema central de la celebració del Dia Internacional de les Dones gira al voltant del dret de decidir de les dones, no només lligat exclusivament a l'avortament. Des de fa un mes i mig s'han organitzat més de cinquanta col·loquis i debats sobre la despenalització de l'avortament, la relació entre les dones i la salut i, fins i tot, una taula rodona amb les propostes dels diferents partits polítics.

La propera cita, després dels actes de celebració del 8 de març, serà el 23 d'abril. El dia de Sant Jordi d'enguany les entitats adherides sortiran al carrer amb parades informatives i de recollida d'autoinculpacions per poder fer un segon lliurament als jutjats.

A més de la denúncia pública, durant aquesta segona fase post 8 de març caldrà que estiguem atentes a totes les convocatòries que decidiran les properes activitats i el rumb de la campanya. ☞

DONES // EL FEMINISME CONTINUA REIVINDICANT UNA SOCIETAT ANTIPATRIARCAL

El 8 de març omple locals, carrers i espais

☞ **Lluç Salellas**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Ja fa temps que el 8 de març es va consolidar com la diada internacional de la dona treballadora. La tria d'aquesta data com a diada es remunta a les manifestacions de les obreres tèxtils nord-americanes de principis del segle XX, alguns diuen que just ara fa 100 anys. Després de tantes diades, però, la lluita i els actes feministes arreu dels Països Catalans no es redueixen a un simple gest simbòlic i commemoratiu i continuen omplint locals, carrers i espais per reivindicar una societat antipatriarcal. Aquest any, per exemple, les manifestacions més nombroses i àm-

plies —les de Barcelona i València— centraran les seves demandes especialment en l'àmbit del dret de decidir de les dones i la necessitat que l'avortament deixi de ser un delictes. A Barcelona la convocatòria és, com durant els darrers anys, a la Plaça Universitat a les sis de la tarda i està programada per diverses agrupacions, entre les quals destaquen Els grups de dones de Barcelona o la Plataforma revolucionària pel 8 de març. Pel que fa a València, hi haurà una manifestació convocada per la Xarxa feminista del País Valencià a partir de les set de la tarda a la Glorieta.

També es faran marxes a d'altres ciutats per reclamar els drets de les dones i per denunciar el

model de societat patriarcal. És el cas de Girona o Lleida. Així, mentre a la capital del Gironès els grups de dones de Girona i la CUP han convocat una concentració a

Els actes feministes no es redueixen a un simple gest simbòlic

la una del migdia al Pont de Pedra, a Lleida la CGT, la CUP, el SEPC i La Maranya, entre d'altres, han organitzat una manifestació que sortirà de la plaça de la Catedral a les

set de la tarda, sota el lema *Ser dona no és cap malaltia, coneixem i decidim sobre el nostre cos*.

► El petit format també atrau

Més enllà dels grans formats, els dies anteriors i posteriors al Dia de la Dona Treballadora s'omplen de diversos actes més petits en nombre d'afluència i que enfocquen la comunicació, la celebració i les demandes de la diada amb unes maneres de fer molt diverses. Un exemple d'això són les xerrades lligades a la temàtica feminista que s'han programat a Elx el dia 5 de març, a Barberà del Vallès i a Vic el dia 6 o al barri de l'Eixample de Barcelona el dia 7. També trobem un altre format més festiu,

dins el qual podríem incloure les festes que es fan el mateix dia 8 de març a la nit un cop acabades les manifestacions de València i Barcelona, el concerts antipatriarcal de Santpedor i Llagostera, la lectura de poemes de Maria Mercè Marçal a Olot o, fins i tot, els àpats populars com la calçotada del dia 15 de març a Arbúcies i el sopar que es fa el mateix dia al Casal Antoni Sala i Pont de Badalona.

Per últim, cal destacar el cicle de cinema que ha organitzat Maulets a Manresa, on s'han passat pel·lícules de l'estil *Pretty Woman* o *Sis dies i set nits* per analitzar la situació de les dones al setè art i per veure quin tipus de representació fan els directors del gènere femení.

» Un dels col·lectius de dones que, des de fa dos anys, està fent més feina al Vallès Oriental és Adona't, un col·lectiu de dones que treballa per crear consciència de les desigualtats i discriminacions de gènere que perduren dins la nostra societat. Se senten indentificades amb les “tres voltes rebel” de Maria Mercè Marçal i el seu objectiu final és la societat antipatriarcal. També mostren el seu rebuig a l'actual model capitalista, on impera la llei de mercat que fa que les relacions interpersonals es basin en el poder adquisitiu dels individus i en la qual es fomenten les desigualtats socials. Per elles, el feminisme és sinònim d'antisexisme, la lluita per la igualtat entre homes i dones_

DONES // EL MOVIMENT CELEBRA EL SEU TRENTÈ ANIVERSARI

El feminisme català: de l'eclosió a la 'cultura de les dones'

8 de març de 1980 a Barcelona

Arxiu

✉ Lluç Salellas
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les lluites pels drets de les dones a Catalunya van començar fa desenes d'anys. De fet, algunes petites victòries es van anar assolint de forma pausada, però continuada, a principis del segle passat fins que el dictador Francisco Franco va imposar un règim polític militar a resultes del qual les dones del país van perdre tot allò que havien guanyat en drets i respecte fins el moment. Tot plegat fa que no sigui fins la caiguda del franquisme que Catalunya viu l'eclosió —especialment a les ciutats— d'un nou moviment popular, forjat poc a poc durant les acaballes del règim i que va aprofitar els primers dies de la transició per sortir a la llum pública, el feminisme. Des d'aquell moment —i identificat amb les primeres Jornades Catalanes de la Dona al Paranimf de la Universitat de Barcelona l'any 1976— hi ha hagut molta vitalitat, canvis, transformacions i victòries dins aquest moviment social que, coincidint amb el seu trentè aniversari, s'ha marcat un nou objectiu, potenciar la “cultura de les dones”.

A l'anàlisi que fan algunes de les protagonistes d'aquesta evolució en el document *30 anys de feminisme a Catalunya*, editat per Ca la Dona, es pot llegir la importància de les primeres jornades celebrades a la Universitat de Barcelona, just un any després que l'ONU hagués declarat el 1975 Any Internacional de la Dona. Segons el llibret, aquella trobada va ser “la sortida a la llum de tots els desitjos amagats durant la dictadura, de les resistències, de les dones que volíem canviar el món i no estàvem disposades a deixar que ens arrabassessin cap espai ni presència”. La novetat i l'empenta arribava

fins a tal punt que el document resumeix l'estat d'ànim del moment a través d'aquesta idea: “Ho volíem tot i ara mateix”.

► **Caminar des de la pluralitat**
Una vegada superats aquests primers anys —i coincidint amb la institucionalització de bona part de l'oposició al règim franquista—, les divergències van començar a fer-se més explícites dins el propi moviment. Aspectes com la doble militància, l'entrada d'algunes dones a les institucions per treballar des de dins del sistema, les feministes més radicals i les diferents formes d'organització que

El 19 de març de 1987 les dones barcelonines es van convertir en les pioneres de l'ocupació d'edificis amb finalitats socials quan van crear Ca la Dona

volien seguir són alguns dels exemples que posa Mercè Otero, històrica feminista catalana, per explicar —en bona part— el descens del moviment social de les dones en aquell moment. Tot i això, el 19 de març de 1987, les dones barcelonines es van convertir en les pioneres de l'ocupació d'edificis amb finalitats socials quan van entrar en un habitatge buit municipal i van crear Ca la Dona, un espai de trobada feminista que avui dia encara existeix, tot i que en una situació de legalitat i de reconeixement institucional. L'any 1996, coincidint amb els vint anys de les primeres jornades

feministes, se'n van organitzar unes altres amb l'objectiu d'unir forces entre els diversos grups de dones, tot respectant les seves pròpies diferències. La trobada, que es va fer a l'INEF, també va servir per legitimar els espais de confiança i atacar des del vessant polític tot allò que és criticable del sistema actual.

► **Més enllà de la víctima**
Tanmateix, hi ha certes problemàtiques que no han desaparegut al llarg dels anys. La pugna entre les que creuen més en els aspectes institucionals i les que no continua i, a més, produeix un difícil “joc d'encaix”, segons Mercè Otero. Després de les jornades de 1996, definides per les pròpies dones com el moment en què es va “reconèixer el moviment com a ric i plural i es va començar a parlar d'una manera de fer política en nom propi al món”, la Xarxa Feminista va organitzar la Trobada de Dones de Catalunya de 2006, convocada sota el lema *Sabem fer i fem saber*. Era un nou espai que naixia amb la voluntat, segons Otero, de treballar per aconseguir que les dones tinguin una imatge més enllà de la de la repressió i la víctima, un fet que també cal continuar denunciant. És el que s'ha anomenat *Cultura de les dones* i que consisteix a explicar que arreu del món la dona practica diàriament l'art i la construcció d'espais en positiu, ja sigui a través de l'artesania, de l'explicació de contes, etc.

La proposta està basada en aquesta cita de Fina Birulès: “L'objectiu és no ser al lloc on et volen col·locar”. La frase xoca —segons Mercè Otero— amb els canals que té el sistema patriarcal per tornar a mostrar la dona com a víctima i no pas la que treballa, la que crea, l'artista. Per il·lustrar-ho, la militant feminista posa l'exemple recent de l'avortament, un debat que tothom ja creia superat. ☐

Mambo: una experiència del feminisme autònom

Més enllà del feminisme vinculat a Ca la Dona, existeixen molts altres col·lectius —alguns que són exclusivament de dones— que treballen diàriament per acabar amb el sistema patriarcal. Des de l'àmbit autònom, fa poc més de dos anys es va iniciar el projecte de l'espai autogestionat i autònom MAMBO, que són les sigles de Momento Autónomo de Mujeres y

Bolleras Osadas, un indret on les promotores —com a “subjectes polítiques actives”— organitzaven i desenvolupaven diferents activitats i, xerrades i tallers destinats únicament a les dones, amb la finalitat de crear un espai femení de lluita antipatriarcal. El centre social, que va ser desallotjat a principis de 2007 pels Mossos d'Esquadra, també era, segons les

seves promotores, un espai on “les relacions sexeactives entre dones eren reconegudes i l'heteronormalitat, qüestionada”. D'altra banda, MAMBO —sempre des de l'autonomia i el feminisme— mostrava en les seves pràctiques diàries el qüestionament directe de l'especulació immobiliària, el capitalisme salvatge o el racisme.

La Plataforma revolucionària 8 de març

Fa quatre anys que un seguit de col·lectius i organitzacions feministes s'han agrupat al voltant de la Plataforma Revolucionària del 8 de març per bastir un missatge propi i diferenciat del de la Xarxa Feminista. Així, tot i que participa a la manifestació de Barcelona, la plataforma organitza un bloc propi amb un manifest amb el lema *Adona't de la precarietat laboral, dona un cop al capital* i on

es denuncien les sintonies i els lligams entre el sistema capitalista i el patriarcat. El seguit de col·lectius que formen la Plataforma Revolucionària del 8 de març són Justa Revolta, Fàbrica Roja, Adona't, Endavant, CAJEI i Maulets. Aquesta agrupació està força lligada a l'esquerra independentista, tot i que alguns dels col·lectius integrants no es reconeixen oficialment com a tals.

» «El patriarcat com a sistema de poder i model de dominació és preexistent, però el capitalisme neoliberal es recolza en el patriarcat, hi ha aliança i complementarietat entre ambdós. Aquests sistemes s'enforteixen mútuament. El sistema patriarcal –inculcat de generació en generació a través dels mecanismes tradicionals de socialització que diferencien els homes i les dones sobre la base dels rols de gènere– jerarquitzava el masculí tot fonamentant l'asimetria en el poder i en la valoració dels sexes. Les dones –culturalment lligades a l'àmbit de la reproducció de la vida en l'àmbit domèstic– dins del patriarcat tenen menys valor i menor participació en les decisions socials» _

ALBA CAROSIO – REBELIÓN

ENTREVISTA // COL·LECTIU JUSTA REVOLTA

“La lluita antipatriarcal no pot quedar reduïda a les dones”

Justa Revolta va néixer a Sabadell fa poc més de cinc anys. Als seus inicis va ser fruit de la fusió entre el grup de dones de l'Assemblea de Joves de Sabadell i la comissió antipatriarcal del Casal Can Capablanca. Durant aquests anys ha treballat sobretot en l'àmbit local, però també en espais més amplis com la Plataforma Revolucionària pel 8 de març o l'Espai Feminista Revolucionari. A escala local, Justa Revolta es coordina amb d'altres entitats de la ciutat a través del Moviment Popular de Sabadell, del qual forma part.

☞ **Lluc Salellas**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Quina valoració feu de les polítiques de gènere del govern Zapatero?

Les polítiques de gènere del govern són un pedaç més per un problema de caire estructural que

no se soluciona amb mesures d'aquest tipus. Un exemple d'això són les polítiques de conciliació que, lluny d'incentivar el repartiment de les tasques anomenades “domèstiques”, el que fan és facilitar que la dona pugui exercir-les amb més “tranquil·litat”.

Ara mateix sembla que es torna a una situació de criminalització de l'avortament amb tots els episodis de tancaments de clíniques que hem viscut. Com ho valoreu i com creieu que s'ha d'actuar al respecte?

Sí, sembla que hem tornat 30 anys enrere. Les demandes són gairebé les mateixes... Davant de tot això, a Justa Revolta hem donat suport i hem impulsat en l'àmbit local la campanya de recollida de firmes contra la criminalització de l'avortament que es va engegar a Barcelona. En relació a aquest tema, com en molts d'altres, creiem que és indispensable treballar coordinadament per poder exercir més pressió social en aquest sentit.

Què es el que proposeu de cara al 8 de març?

Ja fa quatre anys que organitzem el 8 de març en el marc de la Plataforma Revolucionària pel 8 de març. En aquest sentit, a part d'organitzar actes locals també participem en l'organització de la ma-

Mural a la façana d'una gran cadena de botigues de roba

Arxiu

nifestació i dels actes centrals a Barcelona.

Com actueu dia rere dia per incidir al màxim sobre el vostre entorn?

És imprescindible que la feina en l'àmbit antipatriarcal no quedi reduïda a les diades. Aquest any des de Justa Revolta estem duent a terme dues campanyes transver-

sals. Una fa referència al llenguatge i a les actituds sexistes i l'altra a la recuperació de la memòria històrica, sobretot dels personatges femenins.

Sou un col·lectiu exclusivament per a dones? Perquè?

Justa Revolta és un col·lectiu on es permet l'entrada de totes les persones que ho vulguin. Així, tot i que

compremem l'existència de col·lectius que només estan oberts a les dones, creiem que a mitjà termini és important la participació de totes les persones en aquests espais. D'una banda, la lluita antipatriarcal no pot quedar reduïda a les dones i, de l'altra, no es pot seguir reforçant la dicotomia entre sexes.

Quins problemes veieu als mitjans de comunicació des de la perspectiva de gènere... reproduïm el rol assignat pel model patriarcal?

Creiem que és important diferenciar entre diversos tipus de mitjans de comunicació. En el cas dels mitjans de comunicació “burguesos” veiem exemples de sexisme molt més directes i visibles i, sovint, basats en estereotips i prejudicis. Als mitjans de comunicació populars aquests rols no es reproduïen d'una forma tan visible, tot i que en molts casos sí que podem trobar-hi alguns exemples, com el cas del llenguatge que invisibilitza el sexe femení. Un exemple clar d'això és l'ús del masculí com a genèric. Així, des de Justa Revolta estem treballant el tema del llenguatge i creiem que cal fer-ne una reflexió profunda i canviar tics de la llengua que reforcen o perpetuen aquest sexisme. ☞

DONES // PRESENTACIÓ DE LA REVISTA ‘MUJERES PREOKUPANDO’ A BARCELONA

“Molts ‘tios’ no van entendre que ens separéssim com a moviment”

☞ **Roger Rovira**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una xerrada de “feministes i lesbianes” –tal com s'auto-defineixen les ponents– ens presenta el projecte *Mujeres preokupando*, una revista que pretén donar veu als moviments feministes de tot l'Estat. La idea va néixer l'any 1997 en el marc d'unes jornades estatals d'okupació que es van celebrar a Barcelona. La seva edició és itinerant i, des de llavors, ja s'ha editat a València en dues ocasions, a Madrid –on l'any 1999 ja es posava èmfasi en el tema de les agressions sexistes dins els propis moviments socials–, a Euskadi, a Saragossa, a Tenerife i a Barcelona. Aquest any s'editarà per segona

vegada a la capital catalana i, segons les dones que hi participen, els està servint “per investigar i conèixer moviments potents d'altres llocs, com Les Tremendes de Manresa”. Des d'una lògica anarko-feminista, el projecte funciona sense subvencions, mitjançant l'autogestió. S'organitzen diverses activitats i es destinen els guanys de les vendes de cada número a l'edició del següent (les properes *kafetes* seran a Lleida, a Manresa i a La Farga). Les autores destaquen les dinàmiques d'autoorganització que sorgeixen de la pròpia edició de *Mujeres preokupando*. Les dones que n'han format part afirmen que aquest procés ha enriquit profundament els grups feministes que hi han participat. A Tenerife,

l'assemblea de dones que es va encarregar de l'edició de l'última publicació es va constituir precisament al voltant de la revista i va necessitar un any per “aprendre a funcionar entre totes” a partir d'allò que les unia.

Després de presentar el projecte es va debatre sobre el feminisme i el moment actual. Es va recordar que, inicialment, “molts tios no entenien que ens separéssim com a moviment”, però molts altres “ajudaven a preparar les nostres festes encara que no poguessin participar-hi”. I no com una cessió, sinó “com un recolzament a allò que s'està construint al teu costat”. Ara, però, “sembla que està tot superat, que tot és relatiu, i aquesta incomprensió fa que ens allunyem per

cuidar la salut mental”. D'altra banda, l'apropiació del feminisme “per part de gent com Imma Mayol, fa que sigui més important que siguem coherents en les pràctiques, sense caure en el purisme”. Alhora, les autores critiquen l'actitud de mirar només els defectes i deslegitimar el conjunt. També afegeixen que “ser lesbiana no es polític –això és pervers–, però reivindicar-se com a lesbiana sí que ho és perquè ens oprimeixen pel fet de ser-ho”. Finalment, les participants al projecte posen una atenció especial al tema de les agressions dins els moviments socials. Tot i així, no es tanquen en sí mateixes i, per exemple, a Tenerife van destinar la portada i la contraportada al drama de la migració.

La xerrada l'acull el Centre d'iniciatives la Quimera, un espai autogestionat ubicat al carrer Verdi número 28 que organitza passis de documentals, cursos d'informàtica de programari lliure i distribució d'aliments d'una cooperativa agroecològica, entre d'altres. També hi trobem materials de la distribuïdora Logofòbia, que celebra els deu anys d'existència llençant un recopilatori de literatura i música antiautoritària i no comercial. Recordem, de pas, que la ubicació d'aquest espai està lligada a la lluita contra l'assetjament immobiliari. L'edifici del carrer Verdi número 28 va ser el primer cas en què es va dictar una sentència contra el propietari d'una finca per assetjar els seus llogaters. ☞

h1>Impressions

Martí Marín Corbera. Professor d'Història Moderna i Contemporània de la UAB

/opinio@setmanaridirecta.info/

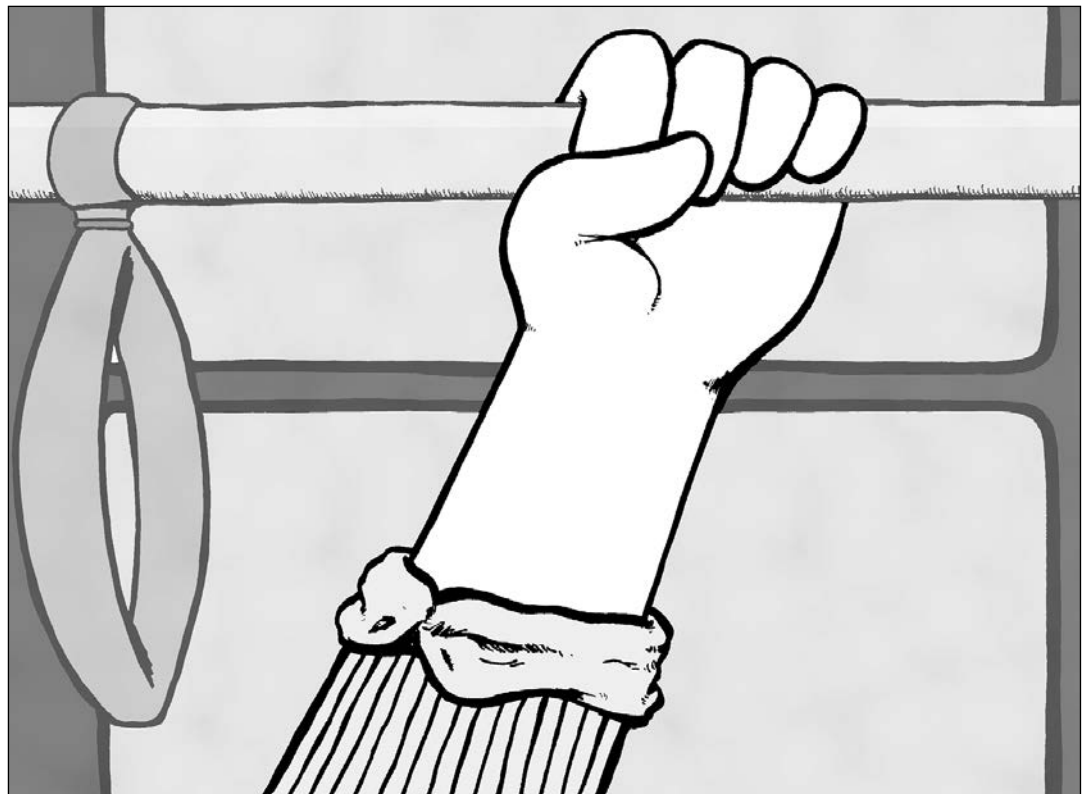
h2>Lluites laborals i revolució proletària: un apunt per a joves 'enragés' despistats

Fins no fa tant, dins de les classes que rebíem als instituts de batxillerat solien començar-se les referències a la història del moviment obrer amb la Primera Internacional de Marx, Engels, Bakunin i altres, amb la introducció prèvia a les males condicions de vida dels treballadors industrials de la primera meitat del segle XIX. L'aparició de l'una era la conseqüència natural de les altres. Espero que això hagi canviat però, vistes les idees exhibides (quan és el cas) per algun o altre jove militant abrandat, tinc la sensació que més aviat poc.

La confusió entre lluites laborals –dirigides sempre per

organitzacions formades pels obrers implicats (sindicats, siguin permanents o puntuals)– i projectes polítics revolucionaris –dirigits per organitzacions d'individus no necessàriament obrers (partits)–, en part a causa del fluït intercanvi de dirigents entre uns i altres en algunes èpoques, ha comportat que, en certs nivells de l'entramat popular-juvenil, es pensés que una cosa i l'altra eren la mateixa. Probablement per això aquesta dèria dels darrers anys de les diverses organitzacions universitàries de caràcter eminentment polític per autoanomenar-se sindicat o sindicato, sense molestar-se a fer gran cosa en matèria sindical pròpiament dita...

La construcció d'una societat proletària –amb estat o sense– va ser un projecte polític covat a mitjan segle XIX pels desencantats del que consideraven que era un resultat pervers de les mobilitzacions antiabsolutistes: l'estat liberal, classista i d'hegemonia burgesa. La defensa dels interessos laborals dels treballadors, en canvi, és tan antiga com l'existència d'assalariats i pren la forma de sindicats ja a finals del segle XVIII –malgrat que els proletaris d'aleshores eren una minoria social. És per això que l'any 1791 el parlament francès aprovà la Llei Le Chapelier i que l'any 1800 el parlament britànic aprovà l'Anti-Combination Act, ambdues pensades per impedir l'activitat sindical, més de mig segle abans que existís cap organització proletària de

Franchu

caràcter revolucionari.

La defensa del dret al descans setmanal (primer domini, després de dia i mig o setmana anglesa i avui de dos dies complets), de la jornada de vuit hores (48, 44 o 40 setmanals segons el moment), de les vacances pagades (per aquí la primera setmana es va aconseguir el 1932 amb la Segona República) i encara de molts altres aspectes que milloren la qualitat de vida dels treballadors i treballadores sovint ha estat menystingut perquè "amb les reformes s'allunyava la revo-

lució" (a l'Àfrica subsahariana la deuen tenir a un pas). Però, alhora, ha estat l'element que ha construït les organitzacions més fermes d'autodefensa d'aquells i aquelles a qui (potser) els agradaria arribar a veure una societat proletària però no en tenen la garantia (tal vegada acabi essent veritat allò del no futur dels Sex Pistols). Ahir van ser la CNT i la UGT, avui són CCOO, la UGT i la CGT (almenys les principals i que em disculpin totes les altres) les que amb estratègies diferents, demandes variades i no poques

picabaralles han anat de la mà (simbòlicament) més vegades del que sembla.

La iniciativa de les joves del setmanari Directa (entre d'altres) de donar suport a una lluita "tan prosaica" com la dels treballadors i treballadores dels autobusos de Barcelona remet a la idea que val la pena defensar unes bones condicions de vida i de treball per al dia i, per això, em resulta reconfortant: més que res per si al final no hi ha revolució, o per si no l'hem d'arribar a veure... (que ja tenim una edat).

La defensa del dret al descans setmanal, de la jornada de vuit hores o de les vacances pagades ha estat sovint menystingut perquè "amb les reformes s'allunyava la revolució"

Raimundo Viejo Viñas. Professor de Teoria Política de la UPF

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>La por a la llibertat (d'expressió)

Què tenen en comú les protestes dels estudiants contra Maria San Gil a la Universitat de Santiago de Compostel·la, contra Dolors Nadal a la Pompeu Fabra de Barcelona i contra Rosa Díez a la Complutense de Madrid? Afortunadament per a mi no he estat professor en aquesta última universitat. Tampoc allà es pot acusar els estudiants en general sota l'excusa pobra que la presència d'alguns independentistes deixa entreveure l'obra d'ETA darrere de tot el que ha passat. En un article recent publicat a Rebelión, Pablo Iglesias Turrión proposava –no sense ironia– Chávez i el seu assessor Juan Carlos Monedero (professor de la Complutense) com a principals sospitosos. El

ja habitual escassíssim rigor mediàtic de vegades ha arribat a nivells d'histeria, quan no a la pura paranoia. Expressions com "feixistes vermells" i altres lindezas han estat repetides al més pur estil Goebbels ("Una mentida repetida mil vegades es converteix en una veritat"). M'agradaria començar per l'exposició detallada dels fets, que conec de prop i per fonts fiables, però molt em temo que no valdrà res en una opinió pública tan desigual com la que pot confrontar els mitjans de comunicació del pensament únic amb els mitjans alternatius. Potser és molt més important destacar i reflexionar sobre el fet que –arran d'aquests fets– estem assistint a un nou pas en la difusió i la instal·lació

Els mitjans ja no informen, sinó que apunten directament a possibles sospitosos, amb l'única finalitat de facilitar la desmesurada intervenció policial

d'una "cultura de l'emergència" fruit de la generalització de l'excepció com a paradigma de govern. En primer lloc perquè, com apuntava, s'ha passat àmpliament el marc dels moviments independentistes. Així ho demostren les protestes madrilenyes contra Rosa Díez. Per més que comparteixi amb el PP un programa centralista en matèria d'educació i ancorat en un profund nacionalisme espanyol, la gent que es van manifestar contra ella tenen ben poc o gens de secessionistes. En segon lloc, perquè els mitjans ja no informen, sinó que apunten directament els possibles sospitosos, inventen conductes i falsifiquen esdeveniments amb l'única finalitat de facilitar la desmesurada intervenció poli-

cial sobre la qual es van assenyalant els precedents per la modificació de les regles del joc, formals i informals, que defineixen el règim polític en què vivim. Així les coses, és d'esperar que, d'aquí poc –especialment si el PP torna al govern–, la producció legislativa s'adapti a la praxi judicial de l'Audiència Nacional amb lleis sobre la regulació d'un suposat "dret dels polítics de no ser contestats per la ciutadania". I després segur que s'acabarà parlant de desencantament, desafecció i altres sentiments de no adoració del poder polític. En el rerefons del que està passant trobem una única i vella realitat ja denunciada pel llibre d'Erich Fromm La por a la llibertat.

Carles Forns Ros. Metge

/opinio@setmanaridirecta.info/

Per un altre catalanisme

Què és Catalunya? Per sobre de conceptes uniformadors i esterilitzants -nació, sobirania o independència- s'han de donar continguts. Catalunya és una identitat, una manera de viure i una opció de futur. Com qualsevol individu o col·lectivitat.

El catalanisme és una defensa d'allò que és català. Com a moviment polític va tenir el seu màxim esplendor durant el segle passat. El catalanisme va ser - encara és- liderat per la burgesia, el seu poder econòmic, les obres socials (exemples com el Palau de la Música entre tants d'altres) i un gran moviment artístic i literari. Configuraven una societat moderna, dinàmica, avantguardista i de progrés. En el marc geogràfic que s'anomena Espanya, Catalunya era puntera, enveja i mirall d'una societat espanyola arcaica i tancada en estructures feudals.

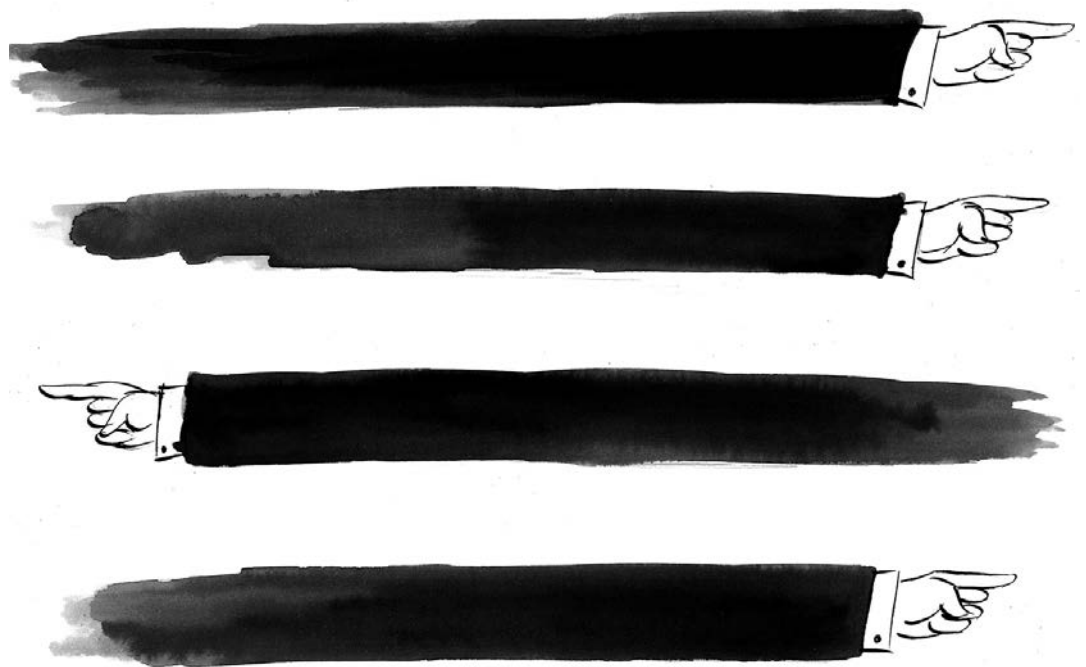
Al lideratge burgès, hi hem de sumar el voluntarisme i l'esperit de treball de l'anomenada classe obrera (sense analitzar aquí el problema de les plusvàlues). Tot i així, cal destacar el

domini polític de l'Espanya endarrerida a causa de la pròpia evolució històrica, del predomini territorial i del pacte tàcit de les burgesies catalana i espanyola per la pura llei del mercat.

El caràcter individual i social del català presentava uns trets diferencials que, esquematitzant, podríem senyalar com: una "identitat" (una història, una llengua i un territori), el "valor del treball" individual com a eina en les relacions productives i socials, la "modernitat", l'obertura a les cultures progressistes estrangeres ("avantguardista" en les camps de l'urbanisme, l'art, la literatura, l'arquitectura, la música i la cultura en general), "equilibrada" en els sectors productius, "pionera" en el camp educatiu i sanitari i promotora "democràtica" front el caciquisme espanyol, no exempt de contradiccions i conflictes.

Durant els darrers anys aquest marc s'està esfumant. La burgesia ja ha donat la primera veu d'alarma. Li manquen infraestructures per fer negocis, ja es diguin AVE, aeroport o infraestructures. El sistema educatiu fa aigües. La dependència econòmica de Catalunya és quasi total. L'antiga vitalitat cultural i intel·lectual autòctona s'ha institucionalitzat i burocratitzat. L'esforç i el valor del treball individual s'ha funcionalitzat. La sanitat ha entrat en el consumisme desenfrenat. No és agosarat afirmar un sentiment de decadència bastant estès.

Causas, moltes i diverses. Primer, l'esgotament del projecte burgès en el context de la globalització econòmica mundial. Simplificant, continuar en el racionalisme burgès significa augmentar la pobresa, l'empitjorament de la qualitat de la vida

Anthony Garner

Continuar en el racionalisme burgès significa augmentar la pobresa, l'empitjorament de la qualitat de la vida al planeta i la desaparició del catalanisme

al planeta i la desaparició del catalanisme a causa de l'esgotament del model que el sustenta.

Una segona causa seria la manca absoluta d'anàlisi i alternatives populars. El discurs se centra en simples debats sobre eslògans independentistes, sobiranistes, del dret de decidir o del nosaltres som els bons perquè defensem Catalunya (?).

La gran burgesia catalana, companya del gran capital central, estimula manifestacions perquè els seus empleats de la Generalitat s'espavilin a aconseguir recursos dels pressupostos públics per les infraestructures que necessiten i per fer negocis arreu del món. S'està esgotant l'axioma que el creixement i la llei del mercat és l'única via per conquerir el benestar de la col·lectivitat. Un català que només vol ser ric és el mateix que un espanyol o un tailandès

que sols vol ser ric. Prioritzar l'economicisme del gran capital o simplement burgès significa el genocidi o el suïcidi de les autonomies personals i dels pobles i, segurament, la inviabilitat del planeta.

El canvi real serà possible si s'actualitzen els valors que representaven el caràcter social català i es promouen l'esforç i el treball individual amb perspectiva social, individualitats crítiques i socials.

El discurs oficial parla d'optimisme, cultura dels experts i professionalitat. La realitat confirma l'esquizofrènia amb el triomf de les mediocritats, les feines mal fetes i l'exaltació mediàtica i salarial de personatges vulgars. S'arracona el treball creatiu, de risc, crític, voluntari. Les manipulacions dirigistes del poder polític i econòmic esclafen els tarannàs de tradició cata-

lana que havien cohesionat una estructura de país.

A la Catalunya desequilibrada territorialment -dependent energèticament, de simples serveis turístics i culinaris, de la saturada 'Barcelona posa't guapa'- s'hi ha d'oposar una Catalunya veritablement autònoma, d'indústria primària agrícola i ramadera, de teixit industrial, autosuficient energèticament i equilibrada en els tres sectors productius. Són temps de seny i de rauxa. Estem entre burocràcia o humanisme: democràcia participativa radical o funcionaris alienats.

Seguir el corrent significa la desaparició de l'humanisme dels humans i el triomf de l'home llop. Si vol sobreviure, Catalunya ha de canviar el caràcter social dominant. No acceptar-ho comporta continuar una decadència que tindrà un final trist.

Jesús Carrión. Observatori del Deute en la Globalització.

/opinio@setmanaridirecta.info/

Enfrontant el poder transnacional: tot preparant Lima

Les empreses transnacionals espanyoles tenen una gran capacitat per amagar els impactes i les violacions de drets humans que cometien als països del Sud, on s'instal·len a través de la publicitat i les seves "amables" polítiques de Responsabilitat Social Corporativa (RSC). A més, fan servir tot el poder polític que els atorga el gran poder econòmic que concentren per marcar les agendes polítiques dels nostres governs i, evidentment, de la Unió Europea per poder continuar amb l'espòli d'Amèrica Llatina i el Carib.

En aquest context, el mes de maig se celebrarà la Cinquena Cimera de Caps d'Estat i de Govern d'Amèrica Llatina - Carib (ALC) i la Unió Europea, la

màxima expressió política de les relacions entre els governs d'ambdues regions. Cal destacar que la Unió Europea està negociant nous acords comercials i de protecció de les seves inversions, disfressats d'Acords d'Associació Econòmica i Cooperació amb la Comunitat Andina de Nacions, Centreamèrica i el Carib. Tanmateix, vol reprendre les negociacions amb el Mercosur. El seu objectiu principal és estendre el domini de les seves transnacionals, com ja han fet a Mèxic i Xile. A Mèxic, Iberdrola, Gas Natural i Unión Fenosa ja controlen el 70 per cent de la producció privada d'energia elèctrica.

Paral·lelament a aquesta Cimera es desenvoluparà la Cimera dels Pobles Enllaçant

El Tribunal Permanent dels Pobles ja ha rebut una vintena de casos, entre els quals hi ha denúncies contra transnacionals espanyoles

Alternatives 3, promoguda per diversos moviments socials i organitzacions no governamentals de les dues regions. Aquesta cimera comptarà -com la de Viena del maig de 2006- amb una nova sessió del Tribunal Permanent dels Pobles (TPP). El TPP és un tribunal popular d'opinió que jutjarà les empreses transnacionals europees i nord-americanes pels impactes socials i ambientals i la vulneració de drets humans fonamentals que provoquen amb la seva activitat.

En aquest moment, l'organització del TPP ja ha rebut una vintena de casos fruit del treball en xarxa que fan els moviments socials en resistència amb les organitzacions que fan seguiment i denúncia de les transnacionals.

Aquestes denúncies encausen diverses empreses espanyoles conegudes com Repsol YPF, BBVA, SCH, Unión Fenosa, Agbar i d'altres com Bayer, Monsanto, Unilever, Botnia, Suex, Telecom Italia (i Telefónica que n'és accionista principal). Molts d'aquests casos ja han tingut audiències prèvies, com Repsol YPF a l'Estat espanyol i a Colòmbia o Unión Fenosa a Nicaragua.

Avui dia el TPP és un tribunal moral no vinculant, però és una eina més posada a disposició dels pobles en resistència per intentar trencar les asimetries que hi ha en el dret internacional i que fan que els drets comercials que garanteixen els interessos de les transnacionals trepitgin els drets humans.

Infectedió

Som i serem ràdio

☞ **Pere Bueno, extreballador de Somràdio**

L'any 2000 el Govern balear va endegar Somràdio, una radiofórmula en la nostra llengua pensada per promocionar la música que es fa des de les Illes Balears i la música en català. Emetia durant 24 hores una selecció musical de qualitat, amb una proporció considerable de música de les Illes Balears. A més, cada hora passava un breu informatiu i una agenda que posava en valor l'oferta cultural. L'emissora va arribar a tenir 20.000 oients.

Quan l'ala més dretana del PP va arribar al Govern l'any 2003, aquest format de ràdio no interessava als gestors de la Conselleria de Cultura. El novembre de 2003 el conseller Francisco Fiol va anunciar el tancament de Somràdio. Dues excuses: el Govern s'estalviava 151.000 euros anuals (comparau-los amb els sis milions d'euros que costava mantenir un equip ciclista) i es tractava d'una ràdio "il·legal" i "il·legalitzable". No havien previst que allò que és il·legal és incomplir la Llei de normalització, que obliga els poders públics a promocionar el català als mitjans de comunicació i prohibeix explícitament fer passes enrere en el procés de normalització lingüística. A més, l'actuació implicava deixar sense feina més de deu persones i això no va preocupar en cap moment l'executiu autonòmic.

La resposta fou unànime: la plantilla, el col·lectiu de músics, els sindicats, els promotors musicals, l'oposició política, una munió de col·lectius, organitzacions i associacions i més de tres mil signatures es varen oposar al tancament. La plataforma Som i Serem Ràdio tot d'una va obrir una pàgina web per difondre el manifest de rebuig i recollir suports i va organitzar activitats per recollir fons per a la causa.

Moltes de les actuacions contra la llengua i la cultura catalanes que va emprendre el Govern de Jaume Matas varen tenir una resposta semblant. Però la novetat de la contestació de Som i Serem Ràdio rau en tres factors: l'organització, la continuïtat en el temps i la recerca d'incentius per continuar la lluita. Entre les accions que ha fet, cal destacar un disc en què participaren quinze artistes i conjunts, els festivals i concerts, la recollida de signatures, l'edició d'una camiseta amb un dibuix de Maria del Mar Bonet... Tanmateix, l'espurna que l'ha mantinguda viva ha estat que va decidir, des del principi, fer una passa més i actuar com a contrapoder: l'objectiu, més enllà de criticar el tancament de la ràdio, ha estat sempre tornar a posar l'emissora en funcionament.

La plataforma no ha afluixat. I ho ha aconseguit: finalment –i aprofitant que (de moment) Internet no està subjecta a la legislació que dicten els enemics de la nostra llengua–, a mitjans de 2006 les emissions de Somràdio es varen reprendre a la xarxa, gràcies a la feina de desenes de voluntaris. Actualment, SiS Ràdio (<http://www.sisradio.cat>) té una salut de ferro. El projecte supera la intenció de tornar a posar en marxa una radiofórmula musical i ofereix una graella de programació completa. Que sigui una ràdio digital té avantatges, com ara que es pot disposar de tota la programació a la carta. A més, la portada de la web funciona com un portal de notícies relacionades amb la música i la cultura.

La lluita i l'exemple de SiS Ràdio mereixen un homenatge. Escoltau-la: <http://www.sisradio.cat>. Hi passareu gust.

Mònica Terribas, per què no?

Arnau Montserrat, Collserola

La primera raó i la més important per defensar l'entrevista de la DIRECTA a la Mònica Terribas és que em va resultar interessant i reveladora. No és la primera funció del periodisme alternatiu donar-nos material per a la reflexió difícil de trobar en altres mitjans? Aquesta entrevista mostrava la Terribas des d'un angle diferent i traçava un pont de comunicació entre el món alternatiu i el món convencional. Pels que estem cansats d'autoconsum activista sempre és estimulante. Però, si ho mirem més profundament, la crítica a l'entrevista s'alimenta d'un impuls molt habitual: el que discrimina massa fàcilment entre purs i impurs. Tots tenim contradiccions, però si la Terribas fa un periodisme una mica més digne i intenta eixamplar la mirada en un ambient tant dominat pel pensament únic com és la televisió, ja és una raó més que suficient per esbrinar què li passa pel cap. Ens ho podem prendre com una aliança amb sectors amb els quals podem confluïr en alguna cosa o bé com una oportunitat de conèixer millor l'"enemic" i les misèries del periodisme progre. Sigui com sigui, endavant amb els reportatges que ens donen una comprensió més àmplia de la nostra societat... que és molt més que les xarxes militants.

Piqué, Montilla, Clos: i Catalunya què?

Jordi Conesa, Alcanar

Piqué, Montilla i Joan Clos. Tres ministres d'Indústria a Madrid. Ministres catalans, però que demostren molt poca sensibilitat pel que fa als interessos dels ciutadans de Catalunya. Posem-ne alguns exemples.

El projecte Castor d'emmagatzematge de gas s'ha anat gestant durant el seu mandat al capdavant del Ministeri d'Indústria. S'ubica al costat valencià del riu Sénia pel que fa a la planta regasificadora i gasoductes. És un projecte que implica una gran afectació de tot el territori del Sénia. Per això diversos veïns de la banda catalana reclamen que la Generalitat i pobles com Alcanar i Ulldecona es consideren com a part afectada. Sembla ser que, des de l'admi-

Carta al senyor Mario Monti

Carlos Juvanteny Rosquelles, Sant Hilari Sacalm

Senyor Mario Monti: Tinc entès que quan es va reunir a Perpinyà amb els ciutadans de la Catalunya Nord per exposar-los els seus plantejaments de treball va tenir l'oportunitat de conèixer, des d'una avioneta, el paisatge que es pot malmetre d'una manera irreversible. En aquesta banda dels Pirineus –suposo que ja se n'ha adonat– la sensibilitat de la classe política i empresarial no és ni de bon tros la mateixa. Així que, modestament, em permeto convidar-lo a un passeig per les Guillerries, a peu o en avioneta, com més li agradi.

Les Guillerries, els cingles de Bertí, la ruta verdagueriana de Folgueroles són paratges únics i emblemàtics que avui s'estan destruint

amb la construcció del tram d'interconnexió Sentmenat-Bescanó. A la banda gironina, la destrucció potser començarà després de les eleccions ja que, com vostè sap, ara no és moment de treure temes calents que no donen rèdits.

Si us plau, encara és a temps de contemplar el nostre patrimoni natural i cultural, una part fonamental de la nostra identitat, i valorar si és necessària tanta destrucció en nom del negoci. Perquè això, senyor Monti, no és progrés... és una barbàrie que executa de la pitjor manera Red Eléctrica de España.

Senyor Monti, vingui, vegi i ja que vostè no ha fet la pedagogia promesa, des del territori li explicarem els magres beneficis que obtenim amb la MAT.

Atentament, un ciutadà de les Guillerries que espera la seva resposta.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

nistració catalana, presidida pel mateix Montilla, hi ha molt poc interès per reclamar aquest reconeixement. Clar! Si ell mateix ha estat un dels artífexs del projecte!

De la mateixa manera, la tèrmica que es vol fer a Faió (Fayón) –un poble saragossà de la Franja– afectarà sobretot els pobles veïns catalans com la Pobla de Massaluça, territori que es pot veure terriblement perjudicat per la quantitat de projectes –de tèrmiques i altres– que s'hi volen implantar. No tan sols es tracta de dir que existeix una Catalunya més enllà de l'Ebre.

Al port de la mateixa ciutat de Barcelona hi ha uns magatzems de gas que suposen un perill per a tota la població.

I és que la gestió de la indústria perillosa a l'Estat espanyol no respecta cap paràmetre de seguretat.

Recordem que el mateix Piqué va ser un dels responsables de l'empresa que va fer els vessaments tòxics al pantà de Flix (i que ara es volen "netejar" amb diner públic, sense cap legislació que determine qui embruta paga).

És paradigmàtic que ministres catalans desenvolupen projectes d'extrema perillositat per a la salut i la seguretat de les persones i on no es reconeix l'afectació al territori català. És per això que em pregunto: per a qui treballen

aquests ministres? Per l'interès dels catalans? Per l'interès general? O per l'interès dels grans grups financers?

Els escolto i no puc evitar pensar: quina immensa presa de pè!

PD.: que aquest escrit aparegui en plena campanya electoral ho considero una qüestió purament anecdòtica.

Suspens a la cooperació catalana

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

enguany, la cooperació catalana oficial al desenvolupament amb els països del Sud generarà deute extern. Això suposa un retrocés en la qualitat de l'ajuda catalana. El nou Pla de Cooperació de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament destinarà 14.360.000 euros a crèdits reemborsables, que suposaran un 21 per cent de l'Ajuda Oficial al Desenvolupament (AOD) de la Generalitat de Catalunya. És pertinent recordar que, l'any 2000 –coincidint amb el dia de les eleccions generals–, mig milió

de catalans van votar en la Consulta Social per l'Abolició del Deute Extern que, de manera no volguda, va acabar convertint-se en un acte de desobediència civil massiva, ja que que la Junta Electoral Central l'havia prohibit perquè considerava que interferia les eleccions generals en curs. Del mig milió de votants (aviat està dit!) un 97 per cent van rebutjar el deute extern i els crèdits FAD espanyols perquè entenien que contribuïen al subdesenvolupament del Sud.

Ara, el nou Pla de Cooperació de la Generalitat comptabilitza per primera vegada els crèdits retornables com a AOD. Això suposa la creació d'una mena de "crèdits FAD catalans" en comptes d'apostar pel model de cooperació progressista que només contempla la donació dins de l'AOD. Donada la sensibilitat catalana pel tema, trobo que l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament i la Conselleria d'Economia i Finances han estat poc ètiques i democràtiques. Si a més, comprovem la unilateralitat i el poc consens buscat per l'Agència amb la Federació Catalana d'ONGD i els moviments socials pel que fa a l'aprovació del Pla, el panorama no pot ser més decebedor. No era aquest el tripartit d'esquerres que ens van explicar.

Així està el pati

► Pàgina 10
5.000 persones es manifesten a Perpinyà contra la MAT i anuncien noves mobilitzacions mentre escridassen a Puigcerçós.

► Pàgina 11
Una infraestructura esportiva amenaça el cor mediambiental de Girona. Es reprenen les mobilitzacions per salvar la Devesa.

► Pàgina 16
La mobilització de la plataforma Aire Net a Sant Feliu ha forçat la Generalitat a ajornar la crema de residus a les cimenteres

BARCELONA // L'ATURADA ÉS PRÀCTICAMENT TOTAL EN UNA PLANTILLA DE 2.900 PERSONES

TMB ja no difon percentatges del seguiment de la vaga d'autobusos

Les dues primeres jornades de protesta no van ser secundades per cinc conductors. Es van fer manifestacions contra la repressió dels Mossos i de rebuig a l'actitud del PSC

✎ Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El seguiment de la vaga dels conductors d'autobusos de Barcelona ha estat pràcticament unànime. Ja no hi ha ball de xifres. El 3 de març l'empresa de transports metropolitans va renunciar a oferir dades sobre el seguiment de la vaga. No hi havia dubte que la convocatòria va comptar amb el suport d'una xifra molt propera al 100 per cent de la plantilla. Tan sols es van poder comptabilitzar cinc conductors que van exercir el seu dret de fer l'esquirol, mentre els 2.900 conductors i conductores

Un conductor va ser detingut pel simple fet de voler exercir el seu dret a informar de la vaga

se cenyien a complir els serveis mínims i a participar de les mobilitzacions. Un significatiu 23 per cent va demanar la baixa per malaltia durant la setmana d'aturades, una sortida individual per evitar que se'ls descomptin de la nòmina els diners de les aturades.

L'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, i la regidora portaveu i presidenta de TMB, Assumpta Escarp, van decidir enrocar la seva postura de negar la negociació. Dídac Pestaña, responsable executiu de l'empresa de transports i dirigent històric del PSC de Gavà, va assegurar que no cediria davant el xantatge de les treballadores. Aquesta postura ha estat consensuada amb les direccions sindicals de CCOO i la UGT. El secretari general de CCOO, Joan Coscubiela, va manifestar el seu rebuig a la mobilització, ja que «segons ells» totes les reivindicacions s'han de pactar durant la negociació del conveni col·lectiu. Aquestes declaracions, però, no han tingut gens d'incidència, tenint en compte que el descrèdit dels sindicats oficials entre la plantilla és total. Durant les assemblees on es decideix el rumb de les mobilitzacions ja no hi intervenen delegats de CCOO i la UGT, ja que el gruix de les conductores els han escridassat en múltiples ocasions. Fins i tot els

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: 1 i 2. Concentració davant la seu del PSC al carrer Nicaragua (Barcelona); 3. Manifestació del 4 de març a la plaça Universitat; 4. Concentració davant la comissaria dels Mossos d'Esquadra a la Traversera de les Corts.

han arribat a exigir que es vesteixin amb l'uniforme oficial de persona conductora, ja que segons alguns membres de la plantilla molts delegats de CCOO i UGT no han estat mai al volant d'un autobús.

► **Pressió policial i un detingut**
La presència massiva de Mossos d'Esquadra i d'agents antiavalots de la Guàrdia Urbana també ha estat la tònica dominant de les jornades de vaga. A les cotxeres d'Horta, de la Zona Franca, de Llevant i del Triangle ja hi havia furgons policials des de les quatre de la matinada. Després de rebre les ordres polítiques pertinents, els agents van impedir que els integrants dels piquets informatius poguessin supervisar els vehicles que sortien per complir els serveis mínims. Un conductor vaser detingut pel simple fet de voler exercir el seu dret d'informar de la vaga. Altres treballadors van patir agressions dels agents de les UPAS de la Guàrdia Urbana. A partir de les deu del matí es va fer difícil veure vehicles amb viatgers, ja que la pràctica totalitat feien el viatge final dels serveis mínims amb un

rètol lluminós on s'hi podia llegir: A Cotxera. Un cop acabats els serveis mínims, la majoria de les integrants de la plantilla es van dirigir cap a la plaça Universitat, on —tocades les dotze del migdia— es va iniciar l'assemblea informativa i decisòria. El 3 de març es va votar la continuació de la vaga fins el dia 7 i la represa de la vaga indefinida cada dijous. Aquesta decisió, però, va quedar en un cert suspens fins que es faci l'assemblea del 7 de març, ja que un important gruix de la plantilla va votar per una vaga indefinida cada dia. Segons com es desenvolupi la setmana i depenent de l'actuació de TMB es pot prendre una opció o una altra. El mateix 3 de març, després de la manifestació, prop de 1.500 treballadors van caminar fins a la comissaria dels Mossos de la Traversera de les Corts. És on hi havia el treballador detingut durant la matinada, acusat d'atemptat a l'autoritat. Va ser alliberat durant la tarda. El 4 de març la mobilització va arribar a les portes de la seu del PSC del carrer Nicaragua, on José Zaragoza feia un acte de la campanya electoral. ☺

TAMBÉ VOL ELS DOS DIES DE DESCANS SETMANAL

I volem que siguin fàcils i immediats.

Als ciutadans de l'àrea metropolitana de Barcelona

Què són 2 dies per TMB?

Què són 2 dies per GGT i ACTUAT?

SI ALS DOS DIES! Ja els vam oferir l'any 2005 i ho tornem a proposar ara.

Com va començar tot?

Què vol l'empresa?

Què proposa la Generalitat?

La Generalitat a TMB

Anuncis, tríptics i videoclips per 'informar' les usuàries

Els serveis gràfics de l'Ajuntament de Barcelona van treballar a tot drap la matinada del 27 de febrer. Va arribar un encàrrec d'última hora des de la direcció de TMB. Editar desenes de milers de tríptics amb el lema *Sí als dos dies*. I ho van fer amb paper de gran qualitat, és a dir, paper satinat i amb quadricomia, a tot color. Un cost estimat de 35 cèntims per exemplar. L'objectiu de l'empresa era molt evident i així ho va manifestar durant la roda de premsa el mateix Dídac Pestaña: "Informar els usuaris i les usuàries que la vaga no té cap justificació". Molts

ciutadans i ciutadanes que van rebre el tríptic a la bústia de casa no s'ho acabaven de creure. Una veïna de la Verneda va manifestar que "si l'empresa i els treballadors estan d'acord a tenir dos dies descans, què collons estan fent... algú està mentint, no?". Però TMB va anar més enllà. Van editar cartells per penjar a les marquesines i anuncis publicitaris per publicar a la premsa diària. També van produir un parell de videoclips amb argumentaris contravaguis per emetre a les televisions locals de Barcelona i la seva Àrea Metropolitana.

ALACANT // REPRESSIÓ

Els Maulets encara s'enfronten a 16.000 euros de multa

Xavi Martí

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El jutjat penal d'Alacant va fer el 3 de març la segona sessió del judici contra dos Maulets de l'Alacantí acusats d'un delictes de danys i de cinc faltes de coaccions per dues accions de protesta del 2006 a les immobiliàries Servicasa i Tecnocasa. Els maulets van fer pintades i van introduir un filferro als panys dels locals però ara cinc immobiliàries reclamen danys. A la segona sessió M. Josep Martínez –d'Alerta Solidària– esperava que la fiscalia rebaixés la petició penal, però no va ser així. La fiscalia els demana prop de 16.000 euros en multes.

Martínez va declarar que “la demanda de la fiscalia no s'ha raonat jurídicament” i en el judici va demanar l'absolució dels joves, ja que “la seva acció va tenir un caràcter simbòlic” i perquè “una protesta no es pot qualificar de coacció”. A la segona sessió va declarar Tecnocasa, que no va presentar factures dels danys i va dir que “no s'han sentit coaccionats en cap moment”. No hi ha proves de càrrec contra els joves en un judici que espera sentència. (veure DIRECTA 82)

VALLÈS // AGRESSIÓ FEIXISTA

Els jutjats absolen tres presumptes feixistes

Directa Sabadell

/sabadell@setmanaridirecta.info/

Tres persones acusades d'una agressió feixista que es va cometre el gener de 2006 van ser absoltes –segons els va informar l'agent judicial– d'un judici de faltes. Aquest judici s'havia de celebrar el 4 de febrer i, tot i que la part acusada i la part denunciada es trobaven als jutjats, cap d'elles no va declarar. Les dues parts van estar esperant a la porta del jutjat d'instrucció número 5 de Sabadell des de les nou del matí per assistir al judici que havia de tenir lloc a dos quarts de deu. En veure que l'agent donava pas al judici següent, un dels acusats va preguntar-li què passava. L'agent judicial va respondre que el judici ja s'havia celebrat i que havien estat absolts. L'agent judicial va argumentar que va avisar les dues parts i que aquestes no li havien respost. Els denunciants ho neguen rotundament i lamenten la resolució, ja que els acusats van ser identificats *in situ* per la Policia Municipal, que els va trobar un pal de ferro i una navalla. A banda d'aquest fet, les víctimes de l'agressió denuncien que van rebre la citació judicial tan sols dotze hores abans del judici i que els advocats d'ofici que tenien assignats no han contactat amb ells des del març del 2006 (dos mesos després dels fets).

PERPINYÀ // EL CONSELLER PUIGCERCÓS HI PARTICIPA I ÉS ESCRIDASSAT

15.000 veus criden ‘No a la MAT’ i anuncien una nova marxa pel dia 30

Les plataformes gironines i de la Catalunya Nord pels carrers de Perpinyà

Xavi Planas

Antoni Rico i Garcia

/girona@setmanaridirecta.info/

La capital del Rosselló es va tornar a convertir en un clam multitudinari contra la línia de Molt Alta Tensió l'1 de març. Prop de 15.000 persones –10.000 segons la policia francesa– arribades de totes les comarques del nord i el sud de l'Albera van omplir durant més de tres hores de recorregut els carrers de Perpinyà. Amb un ambient festiu i reivindicatiu les plataformes NON THT i No a la MAT van tornar a mostrar el seu rebuig a una infraestructura que “consideren innecessària”. Tot plegat va començar a les deu del matí a la Plaça Catalunya i va acabar al Castellet cap a la una del migdia, on les dues plataformes van fer

NON THT i No a la MAT van tornar a mostrar el seu rebuig a una infraestructura que “consideren innecessària”

diversos parlaments per reivindicar una vegada més la retirada del projecte. El manifest, molt contundent pel que fa al contingut, va acabar amb un advertiment a les administracions i als partits polítics que estan impulsant la construcció de la línia: “Escolteu la veu del poble, ja que si s'intenta imposar la MAT me-

nysprent les regles democràtiques, reaccionarem en conseqüència”.

Si una cosa va quedar clara durant la manifestació del dia 1 de març és que el rebuig a la MAT no es limita exclusivament a aquelles poblacions que es veuen directament afectades, sinó que la solidaritat i el refús s'han estès per tot el país. Desenes d'autocars arribats de la banda sud dels Pirineus, tant de les comarques gironines com de l'interior del Principat i de Barcelona, van portar milers de manifestants a Perpinyà. Durant el llarg recorregut de la marxa es va poder apreciar clarament aquesta diversitat d'origen en la multitud de pancartes que s'hi exhibien: Bescanó, Figueres, Vilanna, Sant Gregori, entre moltíssims altres pobles, van ser-hi presents. I no només a través de les pancartes signades pels seus veïns, sinó també per les dels mateixos ajuntaments que, a dia d'avui, s'han posicionat en contra de la construcció de la polèmica línia.

Estem en campanya

Una altra cosa que va quedar clara durant la manifestació és que ens trobem en període electoral, tant al sud –eleccions espanyoles– com al nord –eleccions municipals. Diversos representants polítics dels partits que avui estan donant recolzament a aquells que volen fer la MAT es van personar a la manifestació de Perpinyà. Caps de llista d'ERC, exconsellers d'IC-V o l'alcalde de Perpinyà van voler participar a la manifestació, sense importar-los la política que els partits respectius estan duent a terme al voltant de la construcció de la línia de Molt Alta Tensió. No hem d'o-

blidar que, entre aquestes contradiccions, trobem que ERC i IC-V formen part del tripartit que gestiona l'actual govern de la Generalitat al Principat i que aquest està presidit per José Montilla, exministre espanyol d'infraestructures i gran defensor i impulsor de la MAT.

Ara bé, de tots els polítics que van anar a la manifestació de l'1 de març, el que va ser més criticat per una part dels manifestants va ser el conseller de governació Joan Puigcercós. El polític d'ERC havia fet unes declaracions a la premsa mesos enrere on es posicionava clarament a favor de la construcció de la línia i criticava el model de gestió de la infraestructura que es proposava. Puigcercós va utilitzar el discurs demagog de la manca d'energia a les comarques gironines per anar aplanant el terreny de la MAT i, en certa manera, la reacció de les pròpies bases d'ERC i els seus votants. Crits com “traïdor”, “botifler” o “mentider” van posar en evidència que no tots els manifestants estaven d'acord amb la doble moral del conseller i del seu partit polític.

La CUP i el vot nul anti-MAT

A banda d'aquests partits polítics, les diferents Candidatures d'Unitat Popular de les comarques gironines també van voler participar a la manifestació. Amb una pancarta sota el lema *No a la MAT, ni aquí ni enlloc*, la CUP va tornar a mostrar el seu rebuig frontal a la construcció de la línia. Per altra banda, la CUP va aprofitar l'ocasió per fer una crida al vot nul durant les properes eleccions espanyoles del 9 de març. El portaveu de la CUP de Girona Jordi Navarro va dir que

“fruit del consens i de l'anàlisi de la realitat de les comarques gironines la CUP aposta per fer un vot nul contra la MAT a les properes eleccions espanyoles per mostrar el nostre rebuig a la construcció de la línia i als partits polítics que –per activa o per passiva– li donen suport”.

Properes mobilitzacions

Al final de la manifestació i després de llegir els parlaments, Joan Martí, un dels portaveus de la Plataforma No a la MAT, va fer una crida a la mobilització ciutadana i, concretament, a la participació a la manifestació que el proper 30 de març recorrerà els carrers de Girona. Martí va acabar la seva intervenció tornant a recriminar als polítics presents a la manifestació la seva doble

Un portaveu de la Plataforma No a la MAT va fer una crida a la mobilització ciutadana pel proper 30 de març

moral i els va demanar “que no només es recordin de posar-se darrera la pancarta quan hi ha eleccions i que expliquin per què no es van oposar al nomenament de l'exdirector regional de Red Eléctrica, Agustí Maure, com a nou director general d'Energia i Mines, ja que és el responsable d'engegar la interconnexió”.

GIRONA // LA INFRAESTRUCTURA ESPORTIVA AMENAÇA EL COR MEDIAMBIENTAL DE LA CIUTAT

La Devesa es troba altre cop en perill pel projecte d'un pavelló

☞ **Antoni Rico i Garcia**
/girona@setmanaridirecta.info/

El cap de setmana del 2 i del 3 de març es van dur a terme diversos actes reivindicatius per demanar la retirada del projecte de construcció d'un pavelló d'esports en ple parc de la Devesa de Girona. Sota el lema *Salvem la Devesa*, l'Associació de Veïns del barri i la plataforma ciutadana que s'ha organitzat per gestionar la campanya contrària al pavelló van

A la Devesa no hi ha centre cívic ni biblioteca ni escoles bressol

organitzar diversos actes al cor del parc gironí. Teatre, una pintada de murals, botifarrades, concerts, xocolatada, gimcana nocturna, bicicletada i una acampada popular que va comptar amb la participació de bastantes persones allotjades en una trentena de tendes van servir per fer palès el rebuig de diferents sectors socials de Girona a la degradació del parc de la Devesa i a la construcció d'un pavelló d'esports.

El barri de la Devesa de Girona és un dels que té menys equipaments municipals de tota la ciutat.

Acampada en defensa de la preservació de La Devesa de Girona

No hi ha centre cívic ni biblioteca ni escola bressol. Això és degut a que el barri és de recent creació i pel fet que s'ha fet sota la inspiració d'una política especulativa sense planificació, la qual s'ha desenvolupat durant els darrers anys a la ciutat. Arribats a aquest punt, l'Ajuntament gironí –governat per PSC, ERC i IC-V– ha decidit construir un equipament municipal esportiu i fer-ho enmig del parc de la Devesa.

► Sempre en perill

No és la primera vegada que el parc de la Devesa es troba en una situació de perill. Fa unes setmanes, en un acte organitzat per la CUP de Girona i l'Associació de Veïns de la Devesa, l'historiador Pere Cornellà va fer un resum de la història del parc gironí i va explicar que, durant els gairebé trenta anys de "nadalisme", la Devesa ha anat perdent espai

natural a favor de diversos projectes especulatius, com per exemple el Palau Firal i l'Auditori Municipal. L'Ajuntament de Girona ha venut aquests projectes com a equipaments municipals de caràcter general i li han servit d'excusa per justificar la manca d'inversions al barri.

La degradació que ha viscut el parc durant els darrers anys és més que evident. Els bancs tren-

cats, les instal·lacions elèctriques espatllades, la manca d'il·luminació a la nit i la brutícia, entre d'altres, han anat generant un allunyament progressiu entre la població gironina i el parc. A més, aquesta deixadesa per part de l'administració s'està utilitzant per justificar la construcció del pavelló, ja que diuen que aquest equipament tornarà a donar vida al parc.

► Manifest crític

Abans de les actuacions musicals de l'1 de març, el president de l'Associació de Veïns del barri, Josep Plazas, va llegir un manifest on es va demanar la moratòria del projecte i l'obertura d'un procés participatiu entre els veïns del barri per decidir el futur de la Devesa. Al manifest també es va criticar la manca de participació ciutadana en les decisions preses per l'Ajuntament i la poca voluntat d'aquest ens públic per potenciar processos participatius. Per altra banda, el conegut arqueòleg Eudald Carbonell va pujar a l'escenari per mostrar el seu rebuig a la construcció del pavelló i el seu recolzament a la Plataforma Salvem la Devesa. Carbonell va advertir que "l'espècie humana està provocant, amb actuacions irreversibles com la construcció del pavelló enmig de la Devesa, la destrucció del planeta a escala global".

BAIX EMPORDÀ // 800 PAGESOS TREUEN ELS TRACTORS I FAN TALLS VIARIS

Els pagesos de la conca del Ter volen l'aigua del riu pel consum agrícola

☞ **Directa Girona**
/girona@setmanaridirecta.info/

Els pagesos del Baix Empordà van iniciar una campanya de mobilitzacions el 2 de març per reclamar a l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) l'aigua que necessiten per regar els seus camps. La

Més d'un 70 per cent del cabal del Ter es transvasa a Barcelona

convocatòria, feta per Unió de Pagesos, el Jarc i les associacions de regants de la conca del Ter, va reunir prop de 800 pagesos que van protagonitzar talls de carretera en dos punts sobre el riu Ter, a Verges i Torroella. Durant el tall que es va fer sobre el pont que travessa el Ter prop de Verges,

Manifestació i tall viari a Verges

prop de 300 pagesos van limitar el pas dels vehicles a un sol carril i van aprofitar per repartir octavetes i regalar pomes a les conductores, tot informant-les que la situació dels fruiters és crítica. En les octavetes que repartien van denunciar que es vulgui desviar l'aigua del Ter a Barcelona i la gestió injusta dels recursos hídrics

per part de l'ACA. També van demanar als polítics gironins un compromís amb la conca del Ter. A l'altre tall de carretera hi van participar uns 500 pagesos, que van bloquejar completament el pas de vehicles amb diferents tractors. En els dos talls es van exhibir diferents pancartes que denunciaven l'actitud de l'ACA i

dels responsables de la Generalitat amb lemes com *Baltasar i Llena feu pena, Polítics + ACA = CACA o L'aigua del Ter pel Ter*.

El portaveu de les associacions de regants, Narcís Illa, va denunciar la situació insostenible que viu el riu Ter, fet que pot comportar la seva mort biològica. Alguns exemples de la situació crítica que pateix el riu són –segons el mateix portaveu– l'aparició de diferents espècies que només viuen en zones d'aigua estanca i la salinització que comença a afectar diferents trams del riu.

El mateix Illa va declarar que és inacceptable un govern que hagi fet bandera de la lluita contra el transvasament de l'Ebre i que, actualment, permeti un transvasament del Ter de més del 70 per cent del cabal que transporta. A més, va criticar l'actitud hipòcrita de la Generalitat, que llença una campanya de sensibilització sobre el consum de l'aigua que fa la ciutadania mentre apareix la notícia de les pèrdues que hi ha a la cana-

lització que abasteix Barcelona al seu pas per Badalona. Illa també va denunciar que durant molt de temps han reclamat ajudes per canalitzar amb tubs l'aigua que utilitzen per al rec, però que mai no han rebut cap resposta per part de les administracions.

Per altra banda, el coordinador nacional d'Unió de Pagesos, Joan Caball, va reclamar a l'ACA que permeti el pas de l'aigua necessària per regar les explotacions afectades, que va xifrar en prop de 15.000 hectàrees i en un valor d'uns 50 milions d'euros. Segons Caball, l'actual gestió i distribució de l'aigua a Catalunya és insostenible i cal fer un replantejament de l'abastament d'aigua potable de la capital. Per últim Caball va assegurar que estan disposats a sasseure's a negociar amb la Generalitat i l'ACA sempre que els donin solucions realistes a l'actual sequera que pateixen les explotacions agrícoles. No obstant això, tampoc descarten noves mobilitzacions.

BARCELONA // EDUCACIÓ

La UPF imita la llei de partits i bloqueja el SEPC

Feliu Font

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El govern de la Universitat Pompeu Fabra va ordenar, la setmana passada, la suspensió de qualsevol tràmit administratiu que permetés al SEPC fer ús d'algun espai de la universitat per dur a terme qualsevol activitat sindical o política. Segons denuncia el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, el vicerector de la comunitat universitària va dictar aquesta ordre que impedeix l'acció de l'associació d'estudiants a través de les vies legals després que el SEPC no assistís a una reunió multilateral i voluntària on es discutia sobre els fets ocorreguts amb la visita de Dolors Nadal al Campus Ciutadella.

El vet ve motivat per la no assistència del SEPC a la reunió de condemna a la protesta contra Dolors Nadal (PP)

La situació, qualificada "d'atac gravíssim a la llibertat d'expressió i d'associació" pel mateix SEPC, ara es troba en via morta fins que no es produeixi la trobada –durant aquesta setmana– entre el rectorat i el sindicat d'estudiants en qüestió. De moment, però, el SEPC ja ha aconseguit el suport d'altres col·lectius de la universitat com l'Assemblea d'Estudiants i l'Associació d'Estudiants Progressistes (AEP) i ha començat una campanya per fer pública la situació de bloqueig que pateix entre els membres de la comunitat universitària. Així mateix, des del col·lectiu d'estudiants independentistes han advertit que continuaran fent activitats i treballant malgrat el bloqueig i que, a més, exigiran la dimissió del vicerector per la seva actuació en l'afer.

Per la seva banda, des de la Universitat Pompeu Fabra s'assegura que el SEPC va faltar al respecte a la comunitat universitària pel fet de no assistir a la reunió de condemna a la protesta contra la presència de la cap de llista del PP, Dolors Nadal, i insinuen que el Sindicat podria estar darrere de l'acció. El SEPC rebutja les acusacions i assegura que no són l'única associació que no va assistir a la reunió de condemna i exigeixen al rectorat que canviï les seves formes de fer, qualificades de xantatgistes.

De moment, la decisió del govern de la universitat ja ha afectat la vida social i política dels campus i s'han hagut de suspendre algunes activitats relacionades amb el Dia de la Dona Treballadora. ☹

ALT CAMP // EL MOVIMENT VEÏNAL PERD LA CONFIANÇA EN L'ALCALDESSA

500 persones es manifesten a Valls en contra de l'equip de govern

Montse Aumatell

/elcamp@setmanaridirecta.info/

Mig miler de persones es van concentrar a la plaça del Pati de Valls l'1 de març sota el lema *Ja n'hi ha prou. Defensem el barri antic!*. La convocatòria es va fer de forma anònima, sense cap entitat signant, però va comptar amb la participació de moltes persones i associacions del barri. El recorregut era curt i la manifestació va avançar pel carrer de la Cort fins arribar a la plaça del Blat, on hi ha l'Ajuntament. Durant el trajecte es va repartir el manifest, on es podien llegir diverses queixes vers la política municipal.

El 13 de febrer l'associació de botiguers ja va protestar durant la visita del conseller Tresserras

Aquesta no és la primera mobilització que hi ha a la ciutat. El 13 de febrer l'associació de botiguers de Valls va protagonitzar una protesta, tot aprofitant la visita del conseller de Cultura de la Generalitat, Joan Manuel Tresserras, el qual va oficialitzar la proposta del canvi d'emplaçament del futur Museu Casteller a la partida de Ruanes.

► **Un cúmul de despropòsits**

El juny de 2005 la frase *Hi ha vida, hi ha futur!* es va presentar com a lema institucional per la posada en marxa dels treballs de revisió del PERI. L'actual Pla de Millora Urbana no es va aprovar fins la tardor de 2007. L'Associació de Veïns del Barri Antic es

El veïnat de Valls pel centre del municipi

Lu Quintero

queixa de la manca de millores practicades, tot i que el pressupost municipal diu que aposta pel barri vell.

Primer van ser les obres de la plaça del Pati, amb la cessió de l'aparcament soterrat i de pagament a una empresa privada. Més tard, les obres del CEIP l'Enxaneta, que no acaben de tirar endavant. També volen desplaçar el Museu Casteller –que havia d'estar situat al centre de la ciutat, a la plaça del Quarter– fora de la ciutat, a Ruanes. Els veïns i veïnes del barri vell veuen com totes les promeses que se'ls havien fet no es compleixen. Ruanes és una zona agrícola situada als afores de la ciutat que es troba en procés d'expropiació per contruir-hi un miler d'habitatges nous i un museu casteller.

El moviment veïnal havia estat força actiu fins l'any 2003. Es va mobilitzar contra el primer PERI redactat pel PSC. A les eleccions municipals de l'any 2003 Dolors Batalla va guanyar els comicis al capdavant de CiU i es va posar el veïnat a la butxaca

fent propostes de millora i revitalització del barri.

Els veïns denuncien que veuen com van passant els anys i no arriben les millores al barri antic, sinó el contrari. Un dels detonants va ser l'accident del 16 de febrer, quan a resultes d'unes obres d'enderrocament que es feien al carrer de Sant Antoni número 16 els puntals van cedir i es van ensorrar tres immobles del carrer de Santa Margarida –els números 13, 15 i 17– i dos més van quedar danyats. En total, 53 persones van haver de ser desallotjades.

► **La reacció de l'alcalde**

Com que la convocatòria de la manifestació era anònima, l'alcalde es va fer la sorpresa i va notificar als mitjans de comunicació el seu "desconeixement" pel malestar de la ciutadania. Durant la setmana prèvia a la manifestació, l'alcalde va repartir unes cartes a tot el veïnat on argumentava que estava "dolguda" per la convocatòria de la protesta. Batalla va dir que mai

no havia amagat informació i que no entenia per què s'havia optat per convocar una manifestació sense haver esgotat la via del diàleg. Batalla considera que el manifest barreja moltes coses –l'estat de deixadesa al barri antic, el tancament de comerços, el recent ensorrament d'uns immobles, el Museu Casteller a Ruanes, la rehabilitació del convent del Carme, etc.– i, per això, vol reunir-se amb les juntes de diverses entitats afectades per tots aquests temes. Hi ha una reunió informativa prevista durant la propera setmana.

Tot plegat ha enterbolit les relacions entre el veïnat del barri antic i l'Ajuntament de la ciutat. Des del consistori s'afirma que hi ha predisposició per mantenir el veïnat i els botiguers informats sobre el canvi d'emplaçament del Museu Casteller, mentre que, en relació a l'ensorrament dels immobles dels carrers de Sant Antoni i de Santa Margarida, l'Ajuntament convoca reunions periòdiques amb els veïns i les veïnes afectades. ☹

La marxa de Barcelona es va fer paral·lelament a divuit ciutats més

Eloy de Mateo

BARCELONA // HABITATGE

3.500 persones es manifesten per la vivenda digna tot i el boicot mediàtic

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una nova marxa per denunciar l'especulació i el negoci que es fa amb l'habitatge va recórrer els carrers de Barcelona l'1 de març. L'acte, organitzat per V de Vivenda, va reunir unes 3.500 persones, menys que en d'altres ocasions. Cal tenir en compte que els mitjans de comunicació van decidir en aquesta ocasió boicotejar la iniciativa i no en van fer cap mena de difusió prèvia.

LA GARRIGA // EL COMPLEX GENERARÀ ELECTRICITAT I EMETRÀ 350.000 TONES DE GASOS L'ANY

Les veïnes s'oposen a la planta incineradora de biomassa

✉ **Xavi Martí**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Plataforma Antiincineradora del Congost i l'Associació de Veïns de Ca n'Illa (AVCI) s'han mostrat contraris a la construcció d'una planta de cogeneració d'electricitat que funcionarà gràcies a la combustió de biomassa. Aquesta planta s'ubicarà a la Deixalleria Tamayo, situada a la Garriga (Vallès Oriental), i el projecte ha estat impulsat per l'empresa Rebrot i Paisatge SL. La finalitat de la incineradora és produir energia elèctrica i vendre-la a Red Eléctrica de España (REE). Amb l'aigua calenta que es generi, hi ha la possibilitat de crear una xarxa d'abastiment que arribaria als edificis públics i als dos barris que estan pendants de construir, la Doma i l'ampliació de Can Violí.

*La combustió
generarà 1.200
tones de cendres
cada any*

Una de les principals conseqüències que implicarà el complex és la contaminació atmosfèrica. Es calcula que la incineradora emetrà 355.980 tones de gasos l'any. La planta tindrà dues calderes: una cremarà biomassa amb l'ajut de gas natural i l'altra només cremarà gas natural. Com a resultat de la combustió es generaran 1.200 tones de cendres l'any. La Plataforma Antiincineradora ha alertat de "l'impacte

Interior de les instal·lacions de la Deixalleria Tamayo a La Garriga

Arxiu

sobre el medi i sobre les persones que causarà el complex". I és que la planta de biomassa es vol construir a 500 metres del nucli urbà de la Garriga. A més, als barris més propers a la Deixalleria Tamayo hi ha tres centres escolars: l'escola bressol municipal, el CEIP Giroi i l'IES Vil·la Romana.

La planta de biomassa tindrà una capacitat de tractament de residus (restes de poda i de neteja de boscos, fangs d'aigües tractades, rebuig i farines d'animals, etc) que arribarà a les 60.000 tones l'any. Davant aquestes dades, la Plataforma també està preocupada

per l'augment del trànsit de vehicles i de les emissions de CO2 a la zona, ja que l'abastiment de la planta de biomassa implicarà un gran volum de viatges amb camions. A més, la planta de biomassa tindrà una xemeneia de 22 metres que estarà fumejant les 24 hores del dia durant 330 dies l'any. Pels col·lectius contraris al projecte això també suposarà un "impacte visual importantíssim".

► **Sorolls, escalfament i beneficis**
La Plataforma Antiincineradora ha alertat del soroll que produiran els aerocondensadors de la planta

—formats per ventiladors de deu metres de diàmetre— i de la contaminació tèrmica, és a dir, de l'escalfament ambiental "que es pot donar a la zona per culpa dels gasos emesos i del vapor d'aigua que comporta el procés de producció d'electricitat". A més de tot això, la Plataforma també ha manifestat que no veu de forma clara "quins seran els beneficis" i els avantatges que suposarà pel poble la instal·lació de la planta de biomassa.

La Plataforma també ha denunciat "la manca de transparència" de l'Ajuntament de la Garriga i de l'empresa Rebrot i Paisatge SL en la con-

cepció i la comunicació del projecte. La Plataforma ha manifestat que l'Ajuntament de la Garriga no va informar del projecte a les veïnes del poble i que "només es va limitar a publicar-lo al Butlletí Oficial de la Província (BOP) del 30 d'octubre de 2007". Després de publicar-ho al BOP, la Generalitat va donar el vistiplau al projecte i l'Ajuntament ja tenia la capacitat per concedir la llicència d'activitat. Però la Plataforma i dos grups polítics van presentar al·legacions i, de moment, el projecte està aturat. Ara la Generalitat ha de resoldre l'expedient i redactar una nova proposta de resolució de llicència ambiental.

► **Tres pobles afectats**

La construcció de la planta de biomassa pot afectar tres pobles del Vallès Oriental. Els terrenys on es vol instal·lar aquest complex estan situats a menys d'un quilòmetre del municipi de les Franqueses del Vallès i també estan molt a prop de l'Ametlla del Vallès.

L'Ajuntament de les Franqueses, al ple del mes de gener, va aprovar una moció de tots els grups municipals per demanar informació sobre aquest projecte a l'Ajuntament de la Garriga, ja que el consistori franquesí no disposa "de cap dada oficial al respecte que permeti avaluar els hipotètics riscos de l'activitat".

La Plataforma Antiincineradora i l'AVCI han manifestat en al seu bloc que la Garriga és un "microclima amb un aire net" i que els seus veïns i veïnes volen "continuar gaudint d'aquest ambient sa".

MAÓ // ELS AGENTS ESPANYOLS VAN ACUSAR L'AL·LOT I LA DONA DE DESOBEDIÈNCIA A L'AUTORITAT

Jutgen un jove i la seva mare per xerrar en català a la policia

✉ **Directa Menorca**
/menorca@setmanaridirecta.info/

Tot començà el 28 de gener al vespre quan vuit agents de la Policia espanyola van aturar un grup de joves a l'Esplanada de Maó per identificar-los. Els joves van dirigir-se a ells en català i els agents, assegurant que ningú els entenia, van demanar amb exigències que parléssin castellà. Fins i tot van dir-los si els estaven vacil·lant. Un dels joves va demanar als policies que els facilitessin els nombres de placa. Ells no van contestar. N'Eduard afirma que aquell vespre no només els van trepitjar "la dignitat com a menors", sinó que es va violar la constitució, ja que els agents de la Policia espanyola tenen l'obligació de protegir el lliure exercici dels drets dels ciutadans i nosaltres tenim dret de xerrar en català.

L'endemà la mare de n'Eduard es va dirigir a la comissaria de Maó per aconseguir els nombres de placa i poder dur a terme les gestions legals. L'encarregat li va dir que no se li podien facilitar els nombres de placa, ja que els agents no es trobaven de servei. Novament, un dia després, va tornar a la comissaria, aquest cop acompanyada del seu fill. Transcorreguts uns minuts d'incertesa, va sorgir de nou el problema, no els entenien. Una policia va reaccionar de manera prepotent i va amollar: *A mi te diriges en castellano*. Després d'una estona de discussió, els policies van dir que no facilitaven els nombres de placa perquè l'actitud havia estat xulesca. Quan n'Eduard sortia de la comissaria va saber que el delegat del govern espanyol a Menorca l'havia citat pel dimarts següent per aclarir aquesta topada amb la policia.

N'Eduard es va reunir amb el delegat i, segons ell mateix, aquest es va disculpar per l'actitud dels policies i va assegurar que es prendrien les mesures pertinents perquè açò no tornés a passar. El mateix dimarts, però, n'Eduard i la seva mare varen rebre a ca seva una citació judicial en la qual els policies els acusaven de desobediència a l'autoritat.

► **Concentració de suport als jutjats de Maó**

Una setantena de persones es van aplegar el 28 de febrer davant els jutjats de Maó per solidaritzar-se amb N'Eduard i la seva mare, na Maria José, i per protestar pels fets ocorreguts. Després de romandre mitja hora baix la pancarta on deia: *Xerrar en sa nostra llengua no és cap delictes*, tothom va acompanyar a la sala les dues persones encausades. Tot i açò,

Concentració a les portes del jutjat de Maó

Ignasi Ribalta

sols deu persones varen poder accedir-hi. Durant el judici els policies varen argumentar l'acusació al·legant l'actitud xulesca i desafiant de l'acusat, la gesticulació constant i el to alt de la veu. Davant d'aquests arguments la

fiscal va retirar l'acusació i la jutgessa va absoldre'ls tots dos. Un cop al carrer, n'Eduard va manifestar que estaven contents per la resolució, però que en cap cas no s'havia jutjat la discriminació cap a l'idioma.

Guatemala endins

A Guatemala la majoria de la població és indígena. La diversitat ètnica fa que sigui un país amb una riquesa humana immensa i una identitat cultural pròpia. A pesar de la constant submissió dels pobles indígenes des del període colonial i de la discriminació ètnica que pateixen per part de les estructures de poder, han mantingut la seva identitat cultural. Una identitat que es reflecteix en les seves tradicions, valors comunitaris, idiomes, drets i espiritualitat.

El 57 per cent de la població és rural i més de la meitat és indígena.

La marginació d'aquests pobles és innegable. El 80 per cent dels indígenes són pobres i el 40 per cent viuen en l'extrema pobresa. Mostren els índexs d'analfabetització i d'ingressos més baixos de la societat guatemalenca.

Els pobles indígenes estan en una situació de particular vulnerabilitat i els que en pateixen més les conseqüències són els infants, el 67 per cent dels quals presenta desnutrició crònica.

La majoria de la població no té l'indispensable per viure i molt poca gran té accés a l'educació. Dos de cada tres guatemalencs no saben llegir ni escriure i la majoria d'escolaritzats deixen d'estudiar als onze o dotze anys per dedicar-se a ajudar els seus pares.

Aquest reportatge es va dur a terme en col·laboració amb Unitat Solidària, una ONG de Palafrugell que fa anys que desenvolupa programes d'ajuda a la comunitat indígena "La Unidad", situada al cim de les muntanyes de Los Cuchumatanes.

TEXT I FOTOGRAFIA: Albert Castañer

SANT BOI // MEMÒRIA HISTÒRICA

L'Ajuntament fa fill predilecte al darrer alcalde franquista

J. M. Garriga

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

El ple municipal celebrat el 18 de febrer a Sant Boi va aprovar una moció per concedir el títol honorífic de Fill Predilecte de Sant Boi a Joan Martí i Lladó (àlies *Xurit*), que va ser tinent d'alcalde del 1973 al 1977 i alcalde del 1977 al 1979. Van votar-hi a favor PSC, CiU i C's, van abstenir-se ERC i PP i s'hi va oposar IC-V, que tot i haver qualificat aquesta decisió d'insultant no ha abandonat l'estrambòtic equip de govern on es troba (PSC amb majoria absoluta, CiU, ERC i IC-V). La moció ha estat impulsada per un "grup de ciutadans" —alguns d'ells membres destacats del PSC— que van viure aquella època. Els arguments exposats pels promotors són el paper polític desenvolupat per *Xurit* i les seves qualitats personals.

Antecedents franquistes

Les marques característiques endogàmiques de la classe política santboiana han permès que algunes famílies perpetuïn en el temps la seva influència sobre les decisions municipals. Una mostra d'aquest continuïsm és el fet que alguns membres del consistori actual havien format part d'entitats i organitzacions polítiques estretament lligades al règim franquista.

SANT JOAN DESPÍ // HABITATGE

Primer acte al carrer de l'Assemblea Popular

Oriol Matadepera

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

L'Assemblea Popular de Sant Joan Despí (Baix Llobregat) va organitzar una calçotada el 2 de març. Un centenar de persones van participar de l'acte reivindicatiu d'aquest col·lectiu que s'ha creat recentment i que compta amb el recolzament de l'Associació Veïnal El Pi i d'altres col·lectius del poble.

Els orígens i els objectius

L'assemblea va néixer amb l'objectiu d'aglutinar les reivindicacions socials de Sant Joan Despí i aquest va ser el primer acte que van fer al carrer després d'una xerrada de presentació duta a terme a principis d'any. Una de les denúncies principals d'aquest col·lectiu és la situació de manca d'habitatge assequible al poble, provocada per l'especulació immobiliària. Abans de la calçotada es va fer una xerrada que va comptar amb la participació d'un membre de l'Assemblea per l'Habitatge Digne de Barcelona i d'un altre de la Plataforma contra el projecte urbanístic Caufec d'Esplugues.

SANT FELIU DE LLOBREGAT // MOBILITZACIONS PER UN AIRE NET

La pressió popular obliga a ajornar la incineració de residus

Maia Riba

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

La Plataforma Aire Net de Sant Feliu de Llobregat va convocar una manifestació, el 26 de febrer, per demanar una moratòria a la incineració de residus. La convocatòria va aplegar 300 persones, les quals es van dirigir cap a l'Ajuntament de la ciutat per assistir al ple municipal del mes de febrer. Segons els organitzadors, la convocatòria va ser un èxit i una demostració de força, ja que 36 hores abans de la marxa la Generalitat de Catalunya va fer pública una nota de premsa on anunciava l'ajornament de la utilització de combustibles alternatius... tota una victòria popular.

Aire Net valora negativament que s'autoritzi la incineració i no una moratòria

Segons aquesta nota de premsa, la utilització de residus com a combustible a les cimiteres de Sant Feliu i Montcada i Reixac (Vallès Occidental) queda ajornada durant divuit mesos. Durant aquest període l'administració aplicarà un seguit de mesures

El ple va comptar amb la presència i les intervencions dels membres d'Aire Net

A.Andreu

correctores, "entre les quals destaquen les referides a la reducció de partícules i d'òxids de nitrogen". Segons el portaveu d'Aire Net, Jordi Losada, aquest anunci "té un paper clarament desmobilitzador, ja que volen que la gent es quedi tranquil·la i marxi a casa com si res".

Reaccions al ple municipal

Prop de 100 persones van assistir al ple municipal que va tenir lloc després de la manifestació i van donar a conèixer la seva indignació als representants polítics municipals. El descontent dels assistents al ple va anar en augment a mesura que intervenien els

diversos grups polítics. Un membre de la Federació d'Ecologistes de Catalunya va manifestar que "és molt trist haver de veure com, després d'una manifestació, un ajuntament es manté absolutament hermètic a la voluntat dels ciutadans i reproduïx de manera sistemàtica el discurs oficial". Òscar, de la Plataforma Cívica per la Reducció de Residus (PCRR), va declarar que "la primera frase de la nota és clau per entendre que la Generalitat cremarà residus a les cimiteres, tant sí com no".

El 4 de març Aire Net va fer públic un comunicat en el qual "valora negativament que s'auto-

ritz la incineració i no s'aprovi una moratòria indefinida". Segons l'entitat santfeliuense, no queden clares les mesures correctores que vol aplicar la Generalitat ni si es faran estudis epidemiològics a la ciutat. A més, lamenten que en cap moment es parli de la planta que Ciments Molins té a tres quilòmetres de Sant Feliu —i que també pot incinerar residus— i del fet que es digui clarament que s'utilitzarà la població de Vallcarca (Garraf), on l'empresa Uniland ja crema llots de depuradora, per fer estudis de les possibles afeccions sanitàries i ambientals. ☐

VILADECANS // ACCIÓ EN UN ESPAI EN PERILL D'URBANITZACIÓ

Replantada d'arbres a Sant Ramon

Oriol Matadepera

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Mig centenar de persones, armades amb una vintena d'aixades i 300 llavors germinades de roures i d'alzines, es van desplegar l'1 de març per la zona agrícola i forestal d'Oliveretes, a la falda de la muntanya de Sant Ramon de Viladecans. La replantada va ser convocada pel col·lectiu ecologista Salvem Oliveretes, que aposta per la preservació d'un dels darrers espais naturals que queden a la localitat del Baix Llobregat.

Es va replantar una zona de Viladecans arrasada pel foc el desembre

L'objectiu era replantar una zona en perill d'urbanització que al desembre passat va ser arrasada per un foc, el qual va cremar quinze hectàrees de pi blanc, matolls i cultius.

Les ecologistes preparen la replantada de llavors de roure i d'alzina

Salvem Oliveretes

Pla de Llevant

La zona està afectada per un planejament urbanístic d'iniciativa pública, on l'Ajuntament de Viladecans i l'Incasol volen construir un nou barri de 2.577 habitatges i que ja ha sortit publicat al D.O.G. A la mateixa muntanya tres immobiliàries potents —Colonial, el grup Nuñez i Navarro i Global Inversio-

nes Europeas (de l'empresari i president de la patronal baixllobregatina Paz Dorado)— són propietàries de terrenys urbanitzables no programats on han ideat el planejament urbanístic Residencial Sant Ramon. Aquest planejament en terrenys forestals agreuja el conflicte sobre el qual la plataforma Salvem Oliveretes —amb el crit *No*

ens ho deixem perdre— ja fa cinc anys que intenta conscienciar la població local, per la "insostenibilitat de tot plegat". El col·lectiu es nega a deixar la lluita com una "batalla perduda". La seva idea és adequar Oliveretes per a ser un gran parc forestal integrat a l'Espai Natural Agrícola i Forestal del Montbaig. ☐

CATALUNYA // 500 DIABÈTICS DEIXEN DE MEDICAR-SE GRÀCIES A LA PLANTA ESTÈVIA

Sanitat bloqueja un possible remei contra la diabetis

✉ Roger Rovira
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La planta anomenada estèvia (Stevia), en el seu ús medicinal contra la diabetis, està prohibida pel govern català, tot i que ha estat investigada per diversos premis Nobel per les seves propietats curatives. Diversos científics de l'hospital University Aarhus de Dinamarca, després d'investigar els efectes de la planta en malalts diabètics, van arribar a la conclusió que restaura les cèl·lules del pàncrees encarregades de produir la insulina i redueixen clarament el nivell de sucre a la sang. Ja s'aplica a diversos països, també per les seves propietats contra la hipertensió i l'obesitat.

Està prohibida pel Govern català, tot i ser investigada per premis Nobel per les seves propietats curatives

A l'entrevista publicada a *La Vanguardia* el 27 de juliol de 2007, el també Premi Nobel Richard J. Roberts va afirmar que la planta estèvia seria capaç de desmantellar el negoci de l'aspartamo (E 951, que és el segon edulcorant artificial a nivell mundial després de la sacarina) i reduiria de manera important el consum de medicaments i d'insulina. Va denunciar que moltes investigacions que cerquen medicines capaces d'acabar amb una malaltia són desviades per descobrir com cronificar-les, de cara a obtenir medicaments més rendibles. Va afegir que malalties com la tuberculosi ressegueixen i acaben provocant milions de morts perquè s'ha deixat d'investigar en antibiòtics "massa

Una plantació d'estèvia, un possible substitut dels medicaments contra la diabetis

Arxiu

efectius". Segons Roberts, els polítics estan descuradament al servei dels grans capitals.

► **Aspartamo: edulcorant dubtós**
En aquest sentit, es fan evidents les conclusions antagòniques dels diferents estudis sobre la toxicitat i la potencialitat cancerígena de l'aspartamo. Mentre la majoria dels estudis finançats des d'organismes com el Comitè Científic de la Comissió Europea sobre Alimentació Humana (CCCEAH) o el seu homòleg nord-americà (FDA) —i, sobretot, des de la pròpia indústria farmacèutica— asseguren que aquest edulcorant és totalment segur, nombrosos estudis nord-americans no vinculats a la indústria destaquen els possibles riscos del consum excessiu de l'aspartamo: ceguera, esclerosi múltiple i diabetis, entre d'altres. El Centre d'Investiga-

ció del Càncer Cesare Maltoni va aprofundir la recerca i, després d'estudiar-ne els efectes en 1.800 rates, va arribar a la conclusió que podia ser cancerígen. La Coca-Cola i la Pepsi-Cola, per la seva banda, sempre ho han negat.

Científics danesos conclouen que restaura les cèl·lules que fan la insulina

Un segon estudi del mateix centre, pertanyent a la Fundació Europea Ramazzini, reforça les conclusions anteriors: "L'aspartamo augmenta la incidència dels tumors

malignes en rates —fins i tot en dosis baixes— i s'ha de regular ràpidament el seu ús". Aquesta institució, creada el 1971, va guanyar credibilitat mundial pel fet de descobrir les propietats cancerígenes d'un determinat additiu de la benzina, prohibit des de llavors a 21

estats dels Estats Units. Segons la revista *Discovery DSalud*, l'aspartamo es troba en més de 6.000 productes: begudes refrescants, xocolates, caramels, iogurts i productes farmacèutics com el xarop sense sucre, però especialment a les denominades begudes *light*. ☞

Els temuts beneficis no patentats contra la diabetis

✉ R.R.
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Derek Banton, Nobel de Química, ja va estudiar la planta estèvia l'any 1969, però a Catalunya mai s'ha iniciat cap investigació al respecte. Josep Pàmies va patir un judici per la seva lluita pacífica contra els cultius transgènics i assegura que ha facilitat aquesta planta "a uns 2.000 malalts, 500 dels quals han deixat de medicar-se; altres han reduït dràsticament les dosis de medicina i han percebut millores en la seva salut". Afegeix que ha demanat al Departament de Salut que investigui els historials mèdics d'aquests malalts: "Però se'm van treure de sobre després de preguntar-me si jo disposava de capital per investigar la planta". Mostra la seva sorpresa davant el fet que, des del propi Departament, el van advertir que estava incomplint la llei en citar les propietats de l'estèvia a l'etiqueta. Resulta que només poden fer-ho els productes làctics, segons Pàmies, perquè les transnacionals com Danone van

pressionar molt: "Té més propietats per controlar el colesterol el gra de lli o el pa integral que el Danacol, però només aquest pot anunciar-ho. Passa el mateix amb l'Omega 3, que abunda a les sardines". El departament ha anat més enllà i li prohibeix vendre la planta, però Pàmies assegura que s'arriscarà a fer-ho i que si els acusen de delictes contra la salut pública ja veuran què fan. "És vergonyós que a Europa, essent-ne el segon exportador mundial, no es pugui consumir... A la màfia farmacèutica sols l'interessa com a edulcorant", es queixa Pàmies. També ens explica que un personatge conegut, del qual demana mantenir l'anonimat encara, ha viscut una gran evolució de la seva diabetis durant l'últim any.

Podria tenir millor sort —malgrat les dificultats administratives— la llet de camell, que sembla que també pot ajudar a reduir les dosis medicinals als diabètics. Per això alguns usuaris demanen que s'investigui aquesta llet per mirar de trobar una solució definitiva a la seva malaltia.

El camí de l'aspartamo cap a la seva legalització

L'Agència Nord-americana del Medicament i l'Aliment (FDA, en les sigles en anglès) ja va prohibir la comercialització de l'aspartamo l'any 1973 pels dubtes que hi havia sobre la seva toxicitat. Un any més tard, però, el va aprovar. Alhora, el neuròleg John Olney, de la Universitat de Washington, va donar fe de diversos estudis que vinculaven l'aspartamo amb l'aparició de tumors cerebrals en rates i va demanar a la FDA que n'investigués el procés d'aprovació. Segons la revista *Discovery Dsalud*, les proves estaven plenes d'inexactituds i de dades disfres-

sades. El Fiscal Federal dels Estats Units va investigar l'empresa G.D Searle per un suposat delictes d'ocultació de materials i per declaracions falses en les proves de seguretat de l'edulcorant. Els agents judicials que van investigar aquests fets, casualment, van acabar lligats a G.D Searle. El llavors president dels Estats Units, Ronald Reagan, i el seu secretari de Defensa, Donald Rumsfeld, van demanar la renúncia de l'administrador de la FDA i l'aprovació de l'aspartamo. El camí a Europa no ha estat del tot diferent. Alguns membres del CCCEAH,

l'ens encarregat d'aprovar la comercialització de l'aspartamo, estaven estretament lligats a l'International Life Sciences Institute (ILSI), denunciat per la seva vinculació amb la indústria. L'ILSI va ser fundat el 1978 per Coca-Cola, Pepsi-Cola, Fundació Heinz i Kraft Foods, entre d'altres corporacions.

Actualment, fins i tot els exfuncionaris de la FDA consideren que l'aspartamo és responsable de degeneració neurològica i de càncer. Les organitzacions nord-americanes de consumidors més prestigioses, que no accepten cap mena de suport per part de la indústria, han passat de demanar que s'usi amb precaució a recomanar evitar-lo.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

CUBA // ELS ESTUDIS DE LA REALITAT DE L'ILLA SÓN POC SERIOSOS I ESTAN PLENS DE PREJUDICIS

Canviar sense renunciar al socialisme

Yodenis Guirola
L'Havana • Barcelona

Quan als grans mitjans de comunicació del món es parla de Cuba sembla que el nom de l'illa hagi d'aparèixer irremeiablement associat a termes com dictadura, castrisme, transició, comunisme, germans Castro, etc. I sempre redactat en un sentit clarament despectiu i subjecte a prejudicis. Lamentablement, la majoria d'anàlisis publicades manquen de profunditat i operen sobre les bases d'allò que convé que es digui al món capitalista sobre el govern de l'illa i no a una altra cosa. Són poc freqüents o gairebé inexistents els estudis seriosos i sense prejudicis publicats a l'exterior sobre la realitat cubana.

No es pot parlar de transició a Cuba sense tenir en compte quins són els interessos que reclamen aquest canvi

Què passarà a Cuba després de Fidel Castro? Què li espera després que la vella guàrdia –inclosos Fidel i Raúl– no estigui al poder? Passarà el mateix que va passar amb les exrepúbliques soviètiques? Quins canvis portarà Raúl Castro a l'illa? Són preguntes freqüents sobre les quals s'especula alegrement sense cap mesura que s'ajusti a la realitat cubana. Abans que res, s'ha de pensar que no es pot parlar de transició a Cuba sense tenir en compte quins són els interessos que reclamen aquest canvi cap a un altre sistema. Transició cap a on? A què ha de renunciar el poble cubà per ser del gust dels qui la demanen?

Després cal tenir en compte que l'evolució del sistema cubà

La protecció del bé públic

Al'article 23 de la Constitució l'Estat cubà "reconeix la propietat de les empreses mixtes, societats i associacions econòmiques que es constitueixen conforme a la llei". La gestió econòmica de tals empreses ha d'estar subjecta a les polítiques de protecció del bé públic. Com és lògic, Repsol, Telefónica o qualsevol altra gran companyia multinacional preferirien que, una vegada instal·lades a Cuba, l'Estat exercís sobre elles el mínim control possible i els

1 de maig del 2007 a Cuba

Directa Terrassa

s'emmarca en unes condicions històriques concretes i que la seva evolució no es redueix als termes comentats a l'inici i estereotipats pels grans mitjans.

Un model propi

Llegint la majoria d'articles i reportatges publicats es pot arribar a pensar que, des de 1959, a Cuba es va instaurar una dictadura militarista i repressora. Tanmateix, es desinforma quan no s'explica que els qui van integrar l'exèrcit rebel i van fer la Revolució van ser les capes socials més humils del país, que s'havien alçat en armes contra l'estat de pànic instaurat per Fulgencio Batista. Aquest dictador va protagonitzar un cop d'estat el 1952 i va eliminar arbitràriament la constitució de 1940.

Els canvis que s'han operat a l'illa durant els últims 50 anys, amb els seus alts i baixos, han anat avan-

çant a la recerca d'un model de participació viable, construït des dels referents propis i no a l'estil europeu o nord-americà. Aquest model compta amb dos referents fonamentals: el projecte martià i la influència marxista

Aquest model compta amb dos referents fonamentals: el projecte martià i la influència marxista

de la independència cubana, amb uns valors i uns fonaments polítics oposats a l'hegemonia nord-americana i als models liberals que val la pena conèixer. D'altra banda, amb l'herència marxista, Cuba no sols va incorporar qüestions positives, sinó també vicis propis del mal anomenat *socialisme real*, cosa que va comportar alguns errors, avui àmpliament reconeguts. A partir d'aquests errors, des dels anys noranta han anat apareixent espais cada vegada més crítics a l'illa i dins del propi sistema.

Els mecanismes de participació cubana tenen una llarga llista de reajustaments i de canvis. Dir que el govern de 1959 és el mateix que governa avui a l'illa és un error colossal i una evidència de desco-

neixement històric. Per posar només un exemple d'aquesta evolució i de la seva intenció de millorar com a sistema cal destacar que, l'any 1974, a la província de Matanzas es va implementar una experiència pilot per la creació d'un nou mecanisme de participació que, pels seus resultats, es va acabar estenent a tot el país. És el que avui s'anomena Òrgans del Poder Popular. Aquests es van tornar a perfeccionar amb nous canvis el 1992.

A Cuba els candidats s'elegeixen pels seus mèrits i no pels seus diners, les seves promeses o la seva campanya electoral. Tampoc els tria el Partit Comunista –com es diu irremeiablement–, sinó que són elegits (els presidents dels Poders Populars) per la gent del poble que els vota lliurement.

El caràcter irrevocable del socialisme

Té imperfeccions el sistema cubà? És clar que les té. Però això no implica obligatòriament la substitució d'un sistema que és propi per un altre que es recomana des de l'exterior perquè és "millor" o més "democràtic". Des de l'illa es té molt present que cada país té el dret d'escollir el model que estimi més convenient i d'adoptar les mesures que consideri en el desenvolupament de les seves estructures de participació ciutadana. Potser és millor el sistema espanyol o el nord-americà, cada un ple dels respectius vicis funcionals?

El 26 de juny de 2002 l'Assemblea Nacional del Poder Popular de Cuba va aprovar l'Acord número V-74 de la Llei de reforma constitucional, que deixa consagrat –a l'article 3 de la Constitució– "el caràcter irrevocable del socialisme i del sistema polític i social revolucionari". Així, independentment de les possibles crítiques a aquest precepte, tots els canvis que es duiguin a terme a Cuba s'han de fer dins d'aquest marc i qualsevol mesura que el contravingui queda invalidada. Qualsevol altra opció hauria de començar per reformar la mateixa constitució, cosa que només pot fer l'Assemblea Nacional del Poder Popular. Raúl Castro tan sols pot proposar canvis de lleis o d'altres tipus, però l'aprovació definitiva correspon al Parlament cubà.

"El socialisme i el sistema polític i social revolucionari –diu l'esmentat article 3–, provat per anys d'heroica resistència davant les agressions de tot tipus i la guerra econòmica dels governs de la potència imperialista més poderosa que hagi existit i havent demostrat la seva capacitat de transformar el país i de crear una societat totalment nova i justa, sigui irrevocable, i Cuba no tornarà mai al capitalisme". Per tant, qualsevol canvi que es faci, dels anunciats per Raúl el passat 26 de juliol i en el seu discurs en ser elegit pel Parlament, s'han de basar en els principis que declara aquest article. ☐

KOSOVO // PASSADA L'EUFÒRIA DE LA INDEPENDÈNCIA COMENÇA LA CONSTRUCCIÓ DEL PAÍS

El camí cap a un Estat sobirà serà dur

Carles Castro • Oriol Andrés
/Pristina (Kosovo)/

“**E**stic molt content. Hem tardat 2.000 anys però per fi tenim un Estat”, assegura —content— en Gjon, un jubilat de 70 anys que ni recorda els passaports que ha tingut. Va néixer en un regne, va canviar de vida amb la Iugoslàvia de Tito i va tornar a renovar els documents dues vegades durant la seva desintegració i, posteriorment, amb l'establiment del protectorat internacional de l'ONU sobre Kosovo. Ara, finalment, espera poder fer realitat el seu somni de tenir un passaport únicament kosovar.

El riu Ibar divideix en dues meitats la ciutat i exerceix de frontera natural entre la població sèrbia i l'albanesa

El 17 de febrer el Parlament de Kosovo va declarar de manera unilateral la independència de la fins llavors província de Sèrbia, amb el vistiplau de bona part de la comunitat internacional. Els 109 diputats presents van materialitzar el somni històric dels dos milions d'albanokosovars que habiten la regió i que es van llançar als carrers durant tres dies per celebrar-ho.

En un discurs solemne just després de la declaració, el primer ministre Hashim Thaçi va assegurar: “Des d'avui Kosovo serà un Estat democràtic i multiètnic”. Si, a més, hagués afegit que també serà un Estat desenvolupat econòmicament, probablement Thaçi —lluny de parlar de fets reals— hagués enumerat els principals reptes que ha d'afrontar el nou país.

Les minories

“Solana, Thaçi i Bush són els pitjors terroristes que hi ha al món”, assegura Milan Radovic darrere el mostrador de la botiga que regenta a Mitrovica. Aquesta població, situada uns 50 quilòmetres al nord de Pristina, és un bon exemple de la delicada situació de Kosovo. El riu Ibar divideix en dues meitats la ciutat i exerceix de frontera natural entre la població sèrbia —al nord— i l'albanesa

Un home amb el típic barret albanès, el plisat, caminant pels carrers de Lipjan

Carlos Castro

—al sud. Només un pont, fortament custodiat per soldats del contingent internacional de l'OTAN (la KFOR), uneix ambdues ribes.

Aquesta segregació és la norma a tot Kosovo. El pla dissenyat per l'exrelator de l'ONU, Martti Ahtisaari, com a full de ruta per a la independència estableix una discriminació positiva cap a les minories —sobretot la sèrbia— per garantir la seva permanència al territori. No obstant això, lluny de propiciar-ne la integració, el pla potencia la creació de dues societats segregades i permet que la comunitat sèrbia creï estructures i institucions paral·leles. Així, per exemple, la part nord de Mitrovica té més en comú amb Belgrad que no pas amb l'altra meitat de la ciutat. Es troben en una situació molt similar els onze municipis serbis establerts pel pla i els petits enclavaments repartits per tot el territori.

Fins i tot entre els pocs exemples de convivència mútua existents, ambdues societats aconsegueixen tenir la mínima relació. Aquest és el cas de Lipjan, un petit poble de majoria albanesa on també habiten un miler de serbis. Una d'elles és Radmila Simijonovic, regidora d'Agricultura de l'Ajuntament, governat pel partit de Thaçi, el PDK. Simijonovic afirma que Belgrad ja no condiciona la vida al municipi. Tanmateix, quan es grata una mica es descobreix que els albanesos i els serbis tenen, per exemple, un sistema sanitari

diferent i un sistema educatiu segregat: el kosovar en albanès i el de Belgrad en serbi. Mal presagi si tenim en compte que els infants que ara es troben en edat escolar i que, per tant, estan cridats a ser una de les primeres generacions que ha de construir aquest “país multiètnic” no s'entendran entre ells.

Economia débil

“La crisi econòmica i l'atur són els majors problemes i això és així tant pels serbis com pels albanesos”, sentència Radmila. Aquest sembla ser un dels pocs punts d'unió entre les dues comunitats. Es calcula que el 60 per cent de la població activa es troba a l'atur i que el 20 per cent viu sota el llin-

La producció és gairebé inexistente. L'agricultura i la indústria a Kosovo són gairebé testimoniales. “El resultat és que el 70 per cent dels béns que es consumeixen s'importen”, assenyala el periodista Shkëlzen Maliqi. Però els mals endèmics de la regió no acaben aquí. Com apunta l'analista de l'International Crisis Group, Naïm Rashiti, la corrupció política i el fort creixement demogràfic, amb un model familiar extensiu, han suposat un fre per al desenvolupament del país. El mercat negre i els béns i les divises que arriben de la diàspora han estat, durant les darreres dècades, la font d'ingressos bàsica de moltes famílies.

Les esperances del govern kosovar passen per obrir les portes a la inversió estrangera. “La resolució final de l'estatus fixa el marc legal en el qual treballar”, explica Rashiti, que confia que l'estabilitat que generarà la independència atraurà empreses de l'exterior. De fet, abans que es declarés, algunes multinacionals europees ja picaven a la porta del govern per fer-se amb els drets d'exploració d'un subsòl ric en minerals. Uns estudis fets recentment defensen que Kosovo té la tercera reserva de carbó del continent, a més de quantitats substancials d'or i de níquel. Paradoxes de la regió, si fos així, el país més pobre d'Europa que sobreviu l'hivern gèlid amb llum d'espelmes podria convertir-se en un exportador d'energia destacat.

Albanesos i serbis tenen un sistema sanitari diferent i un sistema educatiu segregat

dar de la pobresa. Tot i així, per als empleats les coses no són més fàcils. El sou mitjà és de 193 euros, mentre que un jubilat tan sols en rep 40. Pagar els impostos es converteix, doncs, en una utopia i té les seves conseqüències, com els talls constants de l'electricitat i de l'aigua.

Nova missió, noves crítiques
Molts apuntaven l'administració de la UNMIK com la causa d'aquests mals. Però ara tota la responsabilitat sobre el benestar dels kosovars recaurà en el seu propi govern. L'ONU marxa i deixa el testimoni d'una missió de la UE —de prop de 2.000 persones— que ja s'ha començat a implementar i que només s'encarregarà dels àmbits de seguretat i justícia. Els més crítics, però, afirmen que el protectorat només canvia d'aparença.

Aquest és el cas del moviment Vetevëdosje —autodeterminació en albanès—, que està molt arrelat a les universitats de Pristina. Els seus membres consideren que l'actual independència no compleix amb els requisits mínims de tot Estat sobirà: exèrcit, integritat territorial i un seient a l'Assemblea de l'ONU. Al mateix temps, denuncien la inclusió del pla Ahtisaari a la declaració, ja que consideren que el document obre la porta a la creació d'una República Sèrbia dins de Kosovo pel fet que preveu la creació de municipis serbis amb estructures paral·leles connectades verticalment amb Belgrad.

Les celebracions a favor i en contra de la independència van ser pacífiques, alguna cosa està canviant

Malgrat la difícil situació que afronta el país, hi ha elements per l'esperança. Potser un dels símptomes més clars que està canviant alguna cosa és que tant les celebracions de la independència com les marxades en contra han estat majoritàriament pacífiques. En una regió marcada per les guerres i els crims, el matís esdevé tota una novetat. En una manifestació exaltada a Mitrovica Nord un jove de setze anys, pres per la ràbia, va cridar: “Kosovo tornarà a ser Sèrbia, els txètniks salvaran Kosovo”. Feia referència als soldats monàrquics serbis de les dues guerres mundials, el nom que van adoptar els radicals nacionalistes durant els anys 90. Però després s'ho va repensar i va dir als periodistes: “Però l'única via per tornar a ser Sèrbia és la democràtica”. Alguna cosa està canviant a Kosovo. **11**

arc
cooperativa
www.arccoop.coop

disco 100
c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

La Maria de Valls
grow-shop
Tot per el cultiu del cannabis
c/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

COOPERATIVA CUSCIS
ECOBOTIGA·COMERÇ JUST
ALIMENTACIÓ ECOLÒGICA
Fruita i verdura fresca, alimentació integral, sense gluten, macrobiòtica, espelta, vins i licors, cosmètica natural, dietètica, carn, embotits, làctics, precuinats, llibres, encens, conserves, infusions, tes, herbes, higiene i neteja...Més de 2000 productes!
Obert de Dilluns a Diumenge de 9 a 14h i de 17 A 21h
Rambla del Poble Nou, 77
93 485 63 02
servei a domicili!

ESPAI OBERT
També pels matins!
Nou horari:
de dilluns a divendres de 9 a 12 i de 18 a 22 h
>Col·lectius: ATECAT, Contra-Infos, Biogràfic, Polèmica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Ràdio Alternativa, Cooperativa de consum crític.
>Tallers de ball flamenc i informàtica.
>La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.
Vine per participar i fer propostes. Fes-te sòcia!
Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN.

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Els principals candidats encara no han entès què són els blocs

Enric Borràs Abelló

Acada nova campanya electoral els candidats s'embutxaquen algunes notícies sobre la seva presència a internet: blocs, vídeos, Facebook... No utilitzen internet com una plataforma on explicar el que pensen i el seu programa, sinó més aviat com una eina per demostrar que estan al dia i per intentar acostar-se als joves. Però, tot i que alguns fan ús de les xarxes socials més innovadores i d'eines com la televisió IP, la *cibercampanya* resulta una façana tan poc participativa com la campanya electoral convencional.

Un exemple clar d'aquesta *cibercampanya* de façana és el cas dels blocs: gairebé tots els candidats en tenen, però la majoria no han acabat d'entendre de què es tracta. La socialista Carme Chacón, per

exemple, no escriu en un bloc propi, sinó que en té un (www.krme.cat) on només s'hi publiquen notes de premsa de campanya i apunts de militants i simpatitzants a favor de la candidata. Només es publiquen els comentaris que passen la censura i potser per això gairebé no n'hi ha cap. Però ella no hi escriu mai, de la mateixa manera que tampoc ho fa al seu compte de Twitter (twitter.com/CarmeChacon), on tan sols es publiquen els avisos dels apunts del bloc. Al bloc del Pere Sampol (www.perasampol.cat), d'Unitat per les Illes, s'hi publiquen vídeos de campanya, però el candidat no hi escriu cap apunt, tampoc. Només s'hi poden llegir notícies escrites per l'equip de campanya. I al d'Isaura Navarro (isauranavarro.blogspot.com), d'Iniciativa del Poble Valencià, s'hi poden llegir, sobretot, notícies

escrites per l'equip de campanya. Antonio Montalbán, d'Esquerra Unida del País Valencià, també té un bloc on només es publiquen notícies de campanya més aviat pròpies d'una web electoral convencional. En Joan Ridao, d'ERC, també té un bloc (blocs.esquerra.cat/ridao), però hi ha escrit tres vegades des que va

començar la campanya i en Joan Herrera, d'ICV-EUiA (joanherreratorres.blogspot.com) ho ha fet quatre vegades. En canvi, Duran i Lleida (www.duranilleida.org), de CiU, ho fa més sovint, gairebé cada dia. Això sí: cap dels blocs dels polítics permet que s'hi publiquin comentaris directament, tots passen censura prèvia i s'han d'aprovar perquè surtin publicats.

En general doncs, es pot dir que la majoria dels candidats principals del país no han acabat d'entendre de què va això dels blocs, potser el gabinet de campanya ha considerat convenient que se n'obrisin un, però no deixen de ser una web més. Per fer això, doncs, potser podrien haver fet com la candidata del PP Dolors Nadal i no intentar fer veure que estan al cas de les tendències d'internet.

Immigrants i presons

Ángelo Pineda

Apocs dies de les eleccions de l'Estat espanyol, les grans plataformes mediàtiques incideixen en els principals punts dels partits polítics als que —d'una manera més o menys oberta— donen suport. Així, no és estrany que des de l'àmbit conservador es faci referència a la immigració en uns termes bastant poc apropiats per a la convivència social.

És el cas del diari *El Mundo*, que el dia 3 de març va publicar una notícia redactada per Fernando Lázaro. El títol de la notícia deia això: "El 70 per cent dels 11.000 nous reclusos empresonats durant aques-

ta legislatura són estrangers". La notícia també fa referència a la massificació de les presons a conseqüència de l'arribada d'immigrants i a la incapacitat del govern espanyol per posar-hi remei.

Com si no n'hi hagués prou, l'editorial del diari reforça la notícia d'una manera prou expressiva: "La immigració desborda les presons". Tot i que comença amb una declaració de presumptes bones intencions, ben aviat desapareixen davant la infalibilitat de les xifres: "Tota cautela és poca quan en un mateix enunciat apareixen les paraules immigració i delinqüència", afirma *El Mundo*. A més, afegeix aquesta frase: "Però ni el temor a excitar

sentiments xenòfobs ni el marc de les correccions polítiques s'han d'abstraure de la tossuderia de les estadístiques". La tossuderia de les estadístiques, doncs, dona la raó al discurs sobre immigració de Mariano Rajoy, segons el qual "resulta evident que una part dels estrangers que vénen a Espanya ho fan per delinquir". A més, les bandes d'estrangers haurien importat formes de delictes "molt més violentes".

Davant d'això, *El Mundo* recomana "mesures polítiques d'ordre penal per endurir els càstigs i, en matèria d'immigració, per agilitzar l'expulsió d'aquells immigrants que vinguin amb la finalitat de delinquir". Més enllà d'aquestes propostes

recollides degudament al programa del Partit Popular, queda el dubte de com endevinaran la intenció recollida en l'expressió "finalitat de delinquir".

En qualsevol cas, aquest diari oblida que la majoria dels immigrants empresonats es troben en presó preventiva a conseqüència de la política governamental en matèria d'estrangeria. Oblida, així mateix, que jutges i policies pertanyen a una societat en la qual continuen presents tota una sèrie de prejudicis classistes i racials que resulten difícils d'oblidar quan exerceixen. Uns prejudicis que també són presents en diversos partits i explícits en el procés electoral del proper diumenge 9 de març.

El diari 'Qué' condemna amb jocs de paraules

Joan Söldner

El diari *Qué* del 3 de març es feia ressò de la detenció d'Oroitz Aldekoa-Otalora i Agurne Saterain, acusats de ser membres d'ETA i d'amagar Gorka Lupiañez, un altre detingut acusat de pertànyer al grup armat basc. Però ho feia, com de costum, amb un joc de paraules o una frase graciosa: "Queden dos etarres menys a la llista dels més buscats", com si hi hagués una llista de la qual s'anessin ratllant noms fins que no

n'hagués de quedar cap. Però és que, a més, el títol de la notícia ja condemnava els detinguts abans que no ho fes cap jutge, obviant el dret a la presumpció d'innocència. A la notícia —que dedicava més espai al títol que no al text— també s'hi mostraven les fotografies dels detinguts i incloïa una peça, més llarga que la notícia en si, amb alguns apunts sobre les mesures de seguretat de cara a les eleccions espanyoles. La notícia és un exemple més d'un diari que cada vegada s'acosta més al desaparegut *El Caso*.

Freqüències lliures i populars [ràdio i televisió]

Ràdio Bronka - 104.5 FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45 FM (Bcn Sud i Hospitalet), Radio Contrabanda - 91.4 FM (Barcelona), Ràdio Línea - IV 103.9 FM (Barcelona), Ràdio Pica - 96.6 FM (Barcelona), Ràdio Trama - 91.41 FM (Sabadell), Ràdio Kaos - 90.1 FM (Terrassa), Radio Korneta - 90.6 FM (Berguedà), Radio 90 - 101.4 FM (Olot), Ràdio Klara - 104.4 FM (València), Ràdio Malva - 105.0 FM (València), Radio Aktiva - 107.6 FM (Alcoy), Radio Mistelera - 100.8 FM (Dènia-La Xara), La Tele - 52 UHF (okupemlesones.org)

Vols regalar la **directa**?

Doncs, ara és el moment de fer-ho!

Truca'ns al 93.527.09.82 o al 661.493.117.
Envia'ns un correu electrònic amb les teves dades a subscripcio@setmanaridirecta.info

Si vols regalar una subscripció anual al Setmanari **DIRECTA** –també et pots fer el regal a tu mateixa–, et farem arribar una targeta com el de la dreta i, de regal, el DVD sobre la tortura a l'Estat espanyol *Silenci*.

1 any de **Directa** + DVD per 60 euros

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir **DIRECTA** setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori.

Ens pots enviar les teves dades a: subscripcio@setmanaridirecta.info, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info. O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Subscriu-te a la **directa**

Per 60 euros l'any pots rebre la **Directa** a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS _____

ADREÇA _____ CODI POSTAL _____

POBLACIÓ _____

TELÈFON FIXE I/O MÒBIL _____ CORREU ELECTRÒNIC _____

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS) _____ ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA) _____

.....

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA ☐ NÚMERO DE COMpte (20 XIFRES) _____

NOM DE LA PERSONA TITULAR _____

ALTRES FORMES DE PAGAMENT: ☐ SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

.....

EN VIA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Punts de venda

BADALONA La Mussara Sant Joan de la Creu 70 BARCELONA GRÀCIA Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99 Infoespai Plaça del Sol, 19 Taifa Verdi, 12 Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant) HORTA - GUINARDÓ El Tinter La Plana, 10 Rocaguinarda Xiprer, 13 EIXAMPLE Quiosc Manu Nàpols-Roselló Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198 POBLENOU Taverna Ítaca Pallars, 230 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77 SANT ANDREU Patapalo Rubén Dario, 25 Bar La Lira Coroleu, 14 Bar La Lluna Ramón Batlle, 17 Andy Blue Can Fabra Trèvol Portugal, 2-4 Baixos Quiosc Comerç Plaça Comerç Quiosc Rambla Fabra i Puig, 10 Quiosc 11 de Setembre Onze de Setembre NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15 Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16 Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274 Casal de Joves de Prosperitat Joaquim Valls 82	Casal de Joves Guineueta Pl. ca n'Ensenya 4 Quiosc Joaquim Valls amb Vinyars CIUTAT VELLA AQUENI Méndez Núñez, 1 principal Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15 Pròleg Dagueria, 13 El Lokal Cera, 1 bis La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34 Quiosc Colom Rambles Quiosc Santa Mònica Rambles Quiosc Tallers Rambles Quiosc Canaletes Rambles Llibreria Medios Valldonzella 7 SANTS Espai Obert Violant d'Hongria, 71 La Ciutat Invisible Riego, 35 Terra d'Escudella Premià, 20 Teteria Malea Riego, 16 BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació BERGA La Banda Mercat Municipal CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera Pssg. dels Arbres, 4 Le Centro Andreu Cerdà, 12 CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44 CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103 ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat Feliu Munné, 18	ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22 GIRONA Llibreria 22 Hortes, 22 Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2 La Màquia Vern, 15 GRANOLLERS Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5 Anònims Miquel Ricomà, 57 El Racó Ecològic Roger de Flor, 85 HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat La Resistència Rosalía de Castro, 92 Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13 La Falcata La Panera, 2 Quiosc Discom Alfred Perenya, 64 Quiosc Gallardo Freixa Rambla Ferran s/n La Vella Escola Clot de les Monges, 1 MATARÓ Llibreria Robafaves Nou, 9 MANRESA Café l'Havana Plaça Gispert Moes Joc de la pilota, 9 Els Carlins Sabateria, 3-5 MOLINS DE REI Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45 La Bodegueta Pintor Fortuny, 45 OLOT Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6	REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2 RIPOLL Bar l'Obrador c. Estació, 3 SANTA COLOMA DE GRAMENET La Krida Sicília 97 SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià Av. Maria Girona 2 SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9 Ateneu Sanfeliuenc Vidal i Ribas, 23 SANT JOAN DESPÍ Llibreria Recort Major, 60 SEU D'URGELL Llibreria La Llibreria Sant Ot 1 SOLSONA Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5 Casal Popular La Fura Plaça Sant Pere 8 Llibreria Pellicer Pg. Pare Claret 12 i Avinguda del Pont 4 TARRAGONA CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis TERRASSA Kasalet Societat, 4 VIC Llibreria La Tralla Riera, 5 VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal Sant Julià, 20
--	---	---	--

Què es cou

La il·lògica de la riquesa: quan més és menys

EL CICLE 'LA PARADOXA DE L'ABUNDÀNCIA' REFLEXIONA SOBRE LA RELACIÓ ENTRE ELS DRETS HUMANS I LES ACTIVITATS EXTRACTIVES

Isaak Vilalta

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Un punt i seguit. El cicle de xerrades *La paradoxa de l'abundància, recursos naturals i pobresa* no ha complert estrictament l'objectiu inicial, però ha obert noves sortides. "Hem parlat de mineria, petroli i gas, però ens queda pendent tractar temes forestals i de pesca. Algunes de les xerrades han acabat derivant en debats que al principi no ens havíem plantejat, però creiem que això ha enriquit el cicle. I això no s'acaba aquí. Ja estem pensant què farem properament a Barcelona i també com podem repetir el cicle a Tarragona, a Girona i, fins i tot, a Lleida", assegura Eloi Badia, tècnic d'incidència i sensibilització d'Enginyeria Sense Fronteres (ESF). En diverses xerrades a diferents centres de Barcelona, celebrades durant les últimes setmanes, el cicle ha abordat la relació existent entre els drets humans i les activitats extractives —com la mineria, el petroli i el gas— i ha analitzat el fet que les violacions que es cometien edevenen un element d'agudització de la pobresa.

"El desenvolupament de les indústries extractives no es tradueix en una millora del desenvolupament humà"

Tal com exposa ESF, les dades macroeconòmiques mostren que el desenvolupament de les indústries extractives i la pressió sobre els recursos naturals estan incidint de forma negativa sobre els processos polítics i socials dels països del Sud, sense que això es tradueixi en una millora del desenvolupament humà. Davant aquest fet, diferents entitats catalanes i de la resta de l'Estat han creat la Plataforma de Seguiment de les Indústries Extractives, que pretén fer un seguiment dels conflictes socioambientals. Una manera d'aconseguir-ho és a través del cicle *La paradoxa de l'abundància*, que inclou quatre xerrades i ha estat organitzat per Enginyeria Sense Fronteres, Entre Pobles i Medicus Mundi amb la col·laboració final de l'Observatori del Deute Extern. Els objectius passen per "buscar la transparència financera de la indústria petrolera i el reconeixement i l'abolició del deute ecològic generat" i també per "l'extensió de les bones pràctiques ambientals

La Paradoxa de l'Abundància

Recursos Naturals i Pobresa

arreu del món i el seguiment de les inversions públiques en suport a la internacionalització de les inversions espanyoles a l'estranger en l'àmbit de les indústries extractives (minería, petroli i gas)".

Mineria, petroli i gas com a protagonistes

El cicle va començar el mes d'octubre de 2007 amb la xerrada *Agua sí, oro no!*, centrada en els conflictes ambientals generats per la minería d'or als Andes. "Vam centrar-nos ens dos casos de l'Argentina i de Xile, en aspectes miners a la Patagònia i en com el moviment veïnal de la zona ha aconseguit frenar, gràcies a un referèndum, l'avançament d'una mina de cianur a cel obert", destaca Eloi Badia. La segona xerrada la van protagonitzar l'equatoriana Yvonne Yañez —coordinadora de la xarxa Oilwatch a l'Amèrica del sud— i Pawel Wiechetek, un activista compromès contra el pro-

jecte de la presa de Yaciretá a l'Argentina. Les dues exposicions, que en principi eren inconnexes, van mostrar "l'existència de ponts de relació per la temàtica tractada" i la coincidència de ser "casos amagats pels mitjans de comunicació", segons Eloi Badia. "És complicat cridar l'atenció del públic per assistir a aquestes xerrades. Fins ara ens hem mogut pels àmbits universitaris i ja sabem que aquí la gent sí que respon. Volíem aprofitar aquest cicle per arribar més enllà i vam decidir fer les xerrades a diferents centres cívics de Barcelona. Però hem descobert que això és un problema, ja que la participació ha estat baixa. Anar a un centre cívic és anar a un desert".

El cicle també ha servit per engegar la campanya internacional *Patagonia sin represas* amb una xerrada a càrrec de Juan Pablo Orrego, Coordinador Nacional i Internacional d'Ecosistemes i premi ambiental Goldman 1997. *Patago-*

nia sin represas pretén informar i generar reflexió i opinió crítica sobre els projectes hidroelèctrics que vol implantar el consorci d'Endesa Espanya i Colbún a la Patagònia xilena. El desenvolupament de les indústries extractives genera un seguit de conseqüències prou clares que s'han tractat al llarg del cicle: "D'entrada, provoca una forta correlació entre la dependència del petroli i unes taxes altes de mortalitat infantil i de malnutrició i uns nivells baixos d'inversió en salut. Té un paper determinant en l'origen de nombrosos conflictes armats i situacions de tensió ac-

tuals. I a més, crea una redistribució inadequada dels beneficis derivats de l'explotació que no reverteixen en la millora de les condicions de vida de la població". Hi ha més conseqüències. La dependència del petroli i els minerals està molt relacionada amb la corrupció, la despesa militar elevada, uns nivells alts de risc de guerres civils i, també, amb la vulneració dels drets humans. "En aquest sentit, un dels objectius que ens proposem a partir d'ara és treballar de forma més específica en la protecció dels activistes", apunta Eloi Badia.

"A partir d'ara volem treballar de forma més específica en la protecció dels activistes"

Des de l'organització valoren molt positivament el cicle: "Hem acabat molt satisfets i amb ganes de treballar en futures propostes. Pensem que hem de continuar treballant en aquesta temàtica però també ens plantejem nous punts. Ara tenim ganes de fer estudis i exposicions importants", reconeix Eloi Badia. "De totes maneres, ens trobem amb algunes peculiaritats. Treballem amb un pressupost molt baix i això ens obliga a moure'ns per les xarxes per aconseguir els ponents. És a dir, treballem amb altres organitzacions". L'últim ponent va ser Marco Gandarillas, director del Centro de Documentación e Información Bolivia, que va parlar sobre la nova constitució política de l'Estat i l'exclusió de la majoria de la població del país promogut per les elits. A la xerrada també es van analitzar les actuacions de les multinacionals europees a Bolívia. "La xerrada va acabar amb un fort debat indígena-social. No va acabar en una discussió de temàtica extractiva, que era l'objectiu principal del cicle. Aquesta capacitat d'improvisació ha enriquit les xerrades i ens serveix per afrontar els projectes de futur", opina Badia. "El futur del Cicle probablement passa per sortir de Barcelona. No tenim res tancat, però veiem clar que podem arribar més lluny perquè, tot i que tractem temes que fa temps que estan creixent, ara estem en un moment important".

Per contactar:

www.catalunya.ingenieriasinfronteras.org
www.pangea.org/epueblos
www.medicusmundi.es
www.odg.cat

Un deu per cent de la població catalana no podrà votar

LA POBLACIÓ IMMIGRADA ÉS UN DELS TEMES ESTRELLA DE LA CAMPANYA ELECTORAL

✉ **Sònia Serbià i Vidal**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

El 9 de març un deu per cent de la població catalana no podrà exercir el seu dret de vot per escollir els seus representants polítics. Viuen aquí, treballen, paguen els seus impostos, però no poden votar perquè no disposen de la nacionalitat espanyola. Per contra, la població immigrada és un dels temes estrella de la campanya electoral.

S'incorpora un concepte més ampli i plural de la ciutadania i s'han de tenir en compte algunes experiències

Des de l'any 2002, la Comissió pels Drets Socials i Polítics de la Coordinadora d'ONG Solidàries de les comarques gironines i l'Alt Maresme treballa per exigir el dret a la participació política de la població immigrada. Es vol posar de manifest que l'Estat espanyol no permet el dret de vot –element fonamental de la democràcia– a moltes persones que viuen i treballen a la nostra societat.

Acció simbòlica per demanar el dret a vot de les persones migrades a Girona

Arxiu CDSP

La Comissió creu que, de la mateixa manera que aquestes persones novingudes han de complir amb una sèrie de deures com la resta de la ciutadania, han de poder gaudir dels mateixos drets. En aquest sentit, treballa perquè s'incorpori un concepte més ampli i plural de la ciutadania, que deixi de banda les discriminacions per raó d'origen i que tingui en compte algunes experiències europees –com la de Bèlgica o Noruega– on aquesta participació política ja és una realitat. Cal fer saber a tota la societat que hi ha altres països

europeus on la població immigrada exerceix aquest dret a la participació política.

Durant la trajectòria d'aquesta Comissió s'han organitzat recollides de signatures, s'han presentat mocions als ajuntaments de les comarques gironines, s'han fet actes de sensibilització al carrer (manifestacions reivindicatives i taules amb urnes simbòliques), s'ha portat el debat a les formacions polítiques que es presenten a les diferents cites electorals (taules rodones i xerrades informatives) i, a través dels mitjans de

comunicació, s'ha promogut el debat i la reflexió de la ciutadania en general. L'objectiu principal de la Comissió és que tothom prengui consciència de la situació de

discriminació que patim, tan les persones que ja tenen el dret com les que encara l'han d'aconseguir.

De cara als comicis del mes de març, la Comissió de la Coordinadora d'ONG, amb el suport del diari *El Punt*, ha posat en marxa

L'objectiu és que tothom prengui consciència de la situació de discriminació que patim

una campanya en la qual es convida la ciutadania a argumentar públicament el seu suport al dret de vot. La invitació s'ha estès a personalitats de diversos àmbits professionals –antropòlegs, músics, educadors, científics, periodistes, fotògrafs, artistes, etc.– i als polítics i polítiques que es mostrin disposades a denunciar aquesta mancança del nostre sistema democràtic. ☺

Per contactar:

WWW.SOLIDARIES.ORG/DRETAVOT

Per consultar les opinions; que apareixeran diàriament al rotatiu gironí fins les eleccions

DRETAVOT@SOLIDARIES.ORG

Per fer arribar adhesions (amb una fotografia)

L'Observatori vol donar a conèixer la realitat política i social dels drets sexuals i reproductius

✉ **Gemma García**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

L'Observatori de Drets Sexuals i Reproductius és una nova eina a internet impulsada des de l'Associació de Planificació Familiar de Catalunya i Balears (APFCiB) que té com a objectius sensibilitzar, formar i difondre informació i incidir políticament per garantir aquests drets i investigar i fer recerca amb autonomia.

“El govern espanyol ha signat els acords internacionals amb referència a drets sexuals i reproductius i la majoria continuen avui dia sense complir-se”, denuncia Sílvia Aldavert, cap de programes de l'associació. Per aquest motiu, l'Observatori deixa constància de

tots aquests acords fent-ne un repàs històric i, alhora, especifica els dotze drets sexuals i reproductius recollits a la Declaració de Drets Humans, relacionats amb els Objectius del Mil·lenni, als quals també es fa referència.

L'Observatori, com a eina d'incidència política, desenvolupa un seguiment de les pràctiques polítiques i una anàlisi dels programes dels partits en matèria de sexualitat i reproducció. Pel que fa a la legislatura que deixem enrere, el PSOE ha incomplert l'anunci de reformar la legislació sobre l'avortament amb l'objectiu que les dones que ho desitgin puguin interrompre la gestació les dotze primeres setmanes sense haver d'adduir cap motiu. L'Observatori disposa d'un apartat concret en què s'ha de desenvolupar la Pla-

L'Observatori analitza els programes dels partits en matèria de sexualitat i reproducció

taforma pel Dret a l'Avortament a partir d'una comissió de treball que encara s'ha de configurar. De moment, segons Santiago Barambio, membre de l'Associació de Clíniques Acreditades (ACAI) i d'Apf-cib, s'ha presentat una primera idea de les reivindicacions de la Platafor-

ma que consisteix a fer un canvi de la llei perquè garanteixi els drets de les dones i dels professionals de la salut, perquè la sanitat pública cobreixi l'avortament i perquè es doni més informació sobre l'avortament durant la carrera de medicina i a totes aquelles persones que treballen en relació directa o indirecta amb l'avortament. Els membres de l'Observatori esperen que aquest document permeti fer un canvi en

la legislació i que serveixi, d'aquesta manera, de moviment de pressió.

L'Observatori també disposa de l'accés a les notícies, així com a campanyes i activitats diverses que hi estiguin relacionades. Alhora, s'estableix com un espai de debat obert a tothom que arribi a ser un punt de referència per dissenyar les polítiques públiques relacionades amb els drets sexuals i reproductius. ☺

Per contactar:

ASSOCIACIÓ DE PLANIFICACIÓ FAMILIAR DE CATALUNYA I BALEARS

C/ Pere Vergés 1, pis 10. Barcelona

www.observatori.apfcib.org • 933 055 322

RAUXA
TERÀPIA DE GRUP

contactació: hacecelar@hacecelar.com edita: www.musicaglobal.com

★ **DIVENDRES 7 MARÇ** ★
★ **SALA APOLO** ★
★ **Nou de Rambla 113 - BCN** ★
★ **EN CONCERT** ★
★ **Presentant el nou disc** ★
★ **TERÀPIA DE GRUP** ★
★ **20'30 portes - 21'30 concert / Preu: 7€** ★

Llum sobre les cendres del 'cas Scala'

UN LLIBRE DESCOBREIX NOVES DADES SOBRE EL MUNTATGE POLÍTIC, POLICIAL I JUDICIAL QUE VA SENTENCIAR LA CNT DE LA TRANSICIÓ

Arxiu

A la imatge de la dreta es pot veure com la sala de festes Scala es va cremar des de la part del darrere, contradint la versió oficial dels fets

L'incendi a la sala de festes Scala del 15 de gener de 1978 és un dels episodis més foscos de l'anomenada Transició espanyola. Els mitjans de comunicació el van presentar com un atemptat d'una cèl·lula anarquista: hi van morir quatre treballadors i cinc militants llibertaris van ser jutjats i condemnats per l'acció. Coincidint amb el trentè aniversari dels fets, l'editorial Virus ha publicat *El Caso Scala. Terrorismo de Estado y algo más*. El seu autor, Xavier Cañadas, va ser un dels inculpatos i va passar vuit anys a la presó. Ara narra en primera persona el muntatge que va aconseguir el que no havien aconseguit dues dictadures: acabar amb la CNT.

Roger Costa
cultura@setmanaridirecta.info/

El 1976 la crisi del petroli va arribar a l'Estat espanyol. La "trilateral" obligava a contenir despeses per entrar a la UE, però la classe obrera no estava disposada a pagar els plats trencats. Les ocupacions de fàbriques, vagues i manifestacions se succeïen. Al llarg de 1977 la crisi econòmica i política va crear una situació explosiva. L'esquerra oficial vetllava per una transició tranquil·la, però el moviment llibertari cobrava cada cop més importància. La CNT va renèixer de les seves cendres i va arribar a tenir 140.000 afiliats tan sols a Catalunya. El punt culminant d'aquest procés va ser la manifestació que es va fer a Barcelona contra els Pactes de la Moncloa, firmats el 25 d'octubre de 1977. La CNT hi va

arrosegat els comitès catalans de CCOO i UGT i hi van assistir 400.000 treballadors. Va ser el primer i últim acte unitari de la classe obrera durant la Transició. El ministre de l'Interior d'aleshores, el falangista Rodolfo Martín Villa, es va proposar acabar amb el Moviment Llibertari mitjançant les Brigades Político-Socials i el seu cap, el supercomissari Roberto Conesa, expert en tortures i artista de la infiltració.

Gambín, 'el viejo anarquista'
El cas Scala va començar l'any 1977, quan van ser detinguts a Barcelona els 54 assistents a la conferència per la reconstrucció de la Federació Anarquista Ibèrica (FAI). Cinc dies després, a Múrcia, es va descobrir un nucli de l'organització que comptava amb un arsenal d'armes i d'explosius. La policia va relacionar aquest grup amb el de Barcelona. Però entre els murcians detinguts hi havia un infiltrat, Joaquín Gambín Hernández, delinqüent habitual de 47 anys, conegut amb el sobrenom de *El Grillo*. En sortir de la presó, Gambín és rebatejat per la pròpia policia com *El viejo anarquista*. El seu objectiu va ser introduir Gambín en els ambients llibertaris de Barcelona.

Quan Gambín va arribar a la capital catalana, l'11 de gener de 1978, ja el precedia la seva "fama" de lluitador antifranquista. Va entrar en contacte amb joves llibertaris de Nou Barris, com el propi Xavier Cañadas i els altres encausats en el cas Scala. Segons explica Cañadas al seu llibre, el 15 de gener de 1978 els va acompanyar

a la manifestació que la CNT havia convocat contra els Pactes de la Moncloa i que va recórrer el Paral·lel. En acabar els va convèncer per anar a llençar cóctels molotov a la porta de la luxosa sala de festes Scala —símbol de la burgesia—, situada al Passeig de Sant Joan.

Cañadas explica que, quan el grup va arribar a l'Scala, a dos quarts de dues del migdia, la sala ja cremava per la part del darrere. Van llençar els cóctels a la porta i van poder veure com el foc que havien provocat s'apagava ràpidament, mentre que per la part posterior de l'edifici cada cop sortia més fum. Després es van assabentar a través de la televisió que la sala havia quedat totalment calcinada i que hi havien mort quatre treballadors. A les cinc de la matinada la policia els va detenir a casa seva, a Nou Barris. A continuació es va produir una *caça de l'anarquista* a resultes de la qual van caure centenars de militants de la CNT a tot l'Estat espanyol.

La farsa judicial

L'arsenal que la policia va trobar a casa de Cañadas va sortir fotografiat a tots els diaris: propaganda llibertària i una pistola de joguina. En relació amb el cas van detenir cinc joves més, però Gambín es va fer fonedís. Els policies no s'amagaven: "Sabemos que el Scala no se quemó con los cócteles que tirásteis en la puerta, pero desde arriba quieren hacérselo pagar a vosotros", els deien. Els van torturar durant 72 hores fins que van firmar les declaracions autoinculpatòries. A l'hora de declarar als jutjats es

van trobar que, assegut a la taula del jutge, no hi havia cap jutge, sinó el cap de la policia que els havia detingut. Immediatament van ingressar a la presó.

L'1 de desembre de 1980 va començar el judici a l'Audiència Provincial de Barcelona. El jutge Alfonso Hernández no va acceptar cap prova ni cap testimoni de la defensa. L'únic testimoni de l'acusació no va reconèixer els acusats. El fiscal Alejandro del Toro, que va rebaixar la petició fiscal de 304 a 46 anys de presó, afirmaria anys més tard: "Mi problema fundamental era no cubrir de ridículo mi carrera". La sentència final va condemnar els tres principals acusats a setze anys de presó. Els advocats la van recórrer per 518 defectes de forma.

El nom de Gambín no va aparèixer en cap moment. A mitjans de 1978 l'havien detingut a Elx, però s'havia escapat misteriosament. La policia va declarar que no el trobava enlloc. Però el periodista Ferran Sales sí que el va trobar i el va entrevistar. Gambín va confirmar que, des de 1977, estava a sou de la policia. Cobrava 45.000 pesetes mensuals més extres. Per la "feina" de l'Scala havia cobrat 300.000 pessetes. L'Estat no va permetre publicar l'entrevista fins que es va acabar el judici, a principis de 1981. El desembre de 1983 el van tornar a detenir i, finalment, el van jutjar pel cas Scala. Gambín no va tenir cap problema per reconèixer que treballava per la policia i que havia parat la trampa als joves llibertaris. El van condemnar a set anys de presó. En va complir un.

Xavier Cañadas assegura que "el cas Scala va marcar un punt d'inflexió en la dinàmica repressiva pel fet de ser orquestrat des dels alts nivells del govern, ja que els fets escapaven de la competència exclusiva d'un sol estament —policial, judicial o polític—, una línia que portaria fins al GAL". El cas Scala va quedar classificat com a secret d'estat sense possibilitat de ser desclassificat fins l'any 2028.

El fòsfor de l'Exèrcit

Els bombers van certificar que l'incendi havia començat a un quart de dues del migdia i que no s'havia pogut produir per uns simples cóctels, sinó per dues bombes de deflagració massiva de fòsfor, un material que utilitza exclusivament l'Exèrcit espanyol. Van desaparèixer dos informers pericals que constataren l'existència de fòsfor a les ruïnes de l'Scala. El Govern Civil va prohibir el peritatge sobre les causes de l'incendi i va enderrocar l'edifici abans que es pogués fer la prova oficial. Un veí va fer fotos on es veia que l'incendi era a la part del darrere. Algú, en nom d'un diari, li va comprar les fotografies i les va fer desaparèixer. El quiosquer de davant de l'Scala, guàrdia civil retirat, va declarar davant d'un notari que havia vist entrar quatre homes a la sala de festes amb maletins i sortir-ne sense ells poc abans que comencés l'incendi. La seva declaració no va ser admesa al judici. Tres dies després el van trobar amb dos trets al cap. Mai es va investigar la seva mort.

Pim-Pam-Pum

Carlos Azagra. DIBUIXANT

“Estem en una societat molt visual. Veiem més que no pas llegim”

Carlos Azagra omple setmana rere setmana el seu espai propi a la revista *El Jueves*, on hi participa des de fa més de vint anys. Alhora, les seves vinyetes d'humor, sàtira i crítica despietada al sistema han recorregut multitud de revistes, diaris, butlletins i calendaris. Nascut a Sevilla i criat a Saragossa, va arribar a Barcelona a finals dels anys 70 per estudiar Belles Arts. Des d'aquí es va decidir a crear, entre d'altres, el Partit de la Gent del Bar (PGB) i els seus dos personatges més simbòlics: Pedro Pico i Pico Vena. Ara, els dos individus passaran per primera vegada a les pantalles amb un curtmètrage en tres dimensions que prepara la productora valenciana Malasombra.

✉ Estel B. Serra

/cultura@setmanaridirecta.info/

Novetats del curtmètrage?

És un curt molt artesanal, fet amb *carinyo*. Si no fos així, ni l'Evaristo (La Polla Records) ni en Manolo Kabezabolo s'haguessin avingut a posar les seves veus gratuïtament. És una cosa innovadora per mi, els de *El Jueves* ni tan sols ho saben. Sobre la marxa. La iniciativa és d'un noi de València a qui se li va ocórrer la idea i a mi em va semblar bé. Estem treballant-hi ara mateix. Veig que ja pugues al carro de les noves tecnologies. Les revistes de còmic impreses estan en perill?

Què va! Ara mateix hi ha més interès pel còmic que abans, el que passa és que les grans editorials van a allò que és segur, als autors coneguts i a treure pasta.

Però hi ha moltes altres editorials petites que segurament no surten tant, però hi són. Internet no és la competència, sinó un complement. Ningú no se'n va al vàter ni al llit amb el portàtil, encara... En tot cas qui ho té malament és la televisió, amb tanta banda ampla i internet. Són molts els que s'escapen dels seus tentacles.

I parlant de perills. És sabut que ja t'han segrestat més d'una revista.

La primera vegada que algú em va segrestar alguna cosa va ser el meu pare, que va descobrir un munt de publicacions de la UJCE —on jo començava— sota el meu llit i les va trencar davant meu. Llavors va ser al col·lectiu Zeta, a Saragossa, cap a l'any 1979. En aquell cas, set anys de presó sense complir i deu d'inhabilitació per escarni a la religió. A Barcelona, amb la revista *Butifarra*, el mateix. Ara estic pendent d'anar a un judici com a testimoni per un cartell de la CGT del Citybank de Madrid. Van utilitzar un dibuix meu on sortia un treballador xupant alguna cosa a l'empresari... para-noies del fiscal.

Sort que et defensa el PGB.

Quan vas signar l'acta fundacional?

Fonamentalment, el Partit de la Gent del Bar va sorgir per passar-ho bé. Els inicis són a les manifestacions contra l'OTAN de 1987, a través d'un grup de gent que no teníem inicials a les quals acollir-nos, desencantats dels partits i amb ganes de muntar *follón*. A Santa Coloma de Gramenet, el seu nucli inicial, ens vam organitzar en el Comitè OII de Santa Koloma (KOISK) i, fins i tot, vam arribar a tenir un local. A més, estava subvencionat per un pla d'autoocupació juvenil de la Generalitat que, quan es va assabentar que érem *skinets*, va retirar ràpidament la subvenció.

Dies del gran lema de bebe y lucha...

Va guanyar el primer. Lamentablement, davant la situació política actual et vénen ganes de tornar a fer el mateix. Molta gent em pregunta per què no presento d'una vegada per totes el PGB a les eleccions. Jo sempre els dic: munteu-vos la vostra moguda que jo ja vaig fer la mili i, a sobre, sóc molt mal abstencionista. Set anys sense poder votar

per decisió judicial et creen un anticòs que fa que cada vegada que hi ha eleccions votis. Tot i que sigui amb el nas tapat, fins i tot a ICV. A més, què carai! És una vegada cada quatre anys.

Ets un dels pocs dibuixants de còmic que conec que té un bloc amb molt material, reflexions i —sobretot— actualitzat cada dos per tres. En aquest espai et defineixes professionalment com a “hedonista il·lustrat”. Alguna pista més sobre aquest concepte?

L'Hedonisme, una herència d'Epicur, és fonamentalment gaudir al màxim de l'aquí i de l'ara, cansats d'esperar una societat utòpica que no acaba d'arribar... I “il·lustrat” perquè estem en una societat molt visual, veiem més que no pas llegim. Personalment, d'aquest comunisme llibertari desitjable que mai arribaré a veure me'n cobro una petita bestreta, una petita palla, vaja.

La figura del dibuixant de còmic dels anys 80, amorrat sobre l'escriptori i amb el cendrer ple a vessar ha canviat?

Dels anys 80, dels 70, dels 20... hi ha coses que no canvien. Per dibuixar has d'estar a sobre de la taula, en el meu cas amb el cendrer ple i una cervesa a la mà. En tot cas, el que ha canviat és que la pantalla de l'ordinador també t'acompanya. Els dibuixants som gent perfectament normals, fem les mateixes anormalitats que els altres. De fet, som més idiotes: som dels gremis que fem més feina gratuïta per als altres. Sort que no estem sols. Tu mateixa, això de traduir-me del castellà al català ho fas gratuïtament... També us ho fa gratuït el de la impremta?

Festival de cinema basc a Barcelona

L'EUSKAL ETXEA PORTA LES NOVES PRODUCCIONS AUDIOVISUALS D'EUSKADI A CATALUNYA

Znmld 08. Tercer Festival de Cinema Basc a Barcelona
DEL 29 DE FEBRER AL 14 DE MARÇ
EUSKAL ETXEA
<WWW.EUSKALETXEAK.ORG>

✉ Blanca Balanyà

/cultura@setmanaridirecta.info/

L'Euskal Etxea de Barcelona acull, del 29 de febrer al 14 de març, el Znmld 08, el Tercer Festival de Cinema Basc a Barcelona. D'aquesta manera, la casa basca de Barcelona —sempre activa a l'hora de programar propostes culturals de qualitat— durant uns dies es convertirà en l'aparador del cinema basc a Catalunya.

El 5 de març es projecta *Auzia Auzi*, un documental d'Edorta Barrutabeña que dona veu als processats del macrosu-mari 18/98. El film narra el començament d'aquest llarguissim procés que enguany compleix deu anys, sempre des de la perspectiva de les persones que l'han patit. Després de la pel·lícula hi haurà una xerrada a càrrec de l'advocat Jaume Asens, membre del grup d'observadors

internacionals del procés 18/98 i de la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona.

El sis de març es projectarà *Eutsil*, el primer treball d'Andoni Gorritiberea, una de les darreres creacions que s'han fet en èuscar al País Basc. Dos treballadors i amics estan fent vaga a l'empresa on treballen. La pel·lícula mostra la lluita que emprenen per mantenir el seu lloc de treball.

Bombardejos a Sant Felip Neri

El 8 de març a les sis de la tarda es projectaran els documentals *El bombardeo de Gernika* i *Catalunya màrtir* a la plaça de Sant Felip Neri. L'Euskal Etxea ha triat aquesta plaça perquè, encara avui, s'hi poden veure les conseqüències de la Guerra Civil. *Catalunya màrtir* es una pel·lícula elaborada pel Comissionat de Propaganda de la Generalitat republicana l'any 1938, on es denuncien els bombardejos de

Barcelona i de Lleida. *El bombardeo de Gernika* és un documental de creació recent que, mitjançant testimonis, recerca i investigació, mira de donar una visió completa del bombardeig perpetrat per la Legió Condor nazi sobre aquest poble de Guipúscoa. Abans de la pel·lícula, Luis Iriondo —un supervivent dels bombardejos de Gernika— i Josefina Piquet —supervivent dels bombardejos de Barcelona— faran una taula rodona on explicaran com es va viure l'horror de les bombes als països respectius.

Un altre documental impactant és *Hausitako Leihoa* (La finestra trencada), que narra la història de tres detinguts acusats de *kale borroka*. El documental, obra d'Eñaut Tolosa i Hammudi Al-Rahmoun, mostra les detencions, l'espera del judici i les conseqüències que ha implicat això per les seves vides.

Publicitat

aulamèdia

www.aulamedia.org
Educació en Comunicació

la resistència
març 08

Dij. 6 - Raizes do Brasil (Bossanova, samba)
Div. 7 - Rumborrachera + Dj Txarnego
Dis 8 Movin'on presenta: Jelen Green
Selecta feat Marziah + King Ragganalse
Sound warm up La Motta Selecta
Dij. 13 De Cara la Pared (latin rock)
Div. 14 - Sotazero (fusion) + Dj Chez Basur
Dis. 15 Cherry Boopers + Dj Cuchy Frito
Div 21 Kamal Afroseventy + Dj Machito
Dis 22 Top of de class productions presenta:
Soweto (ska) + Virgin Soldiers Sistema
Dij 27 El Sobrino del Diablo (rock de autor)
Div 28 Reggae Naight Reunion
+ Dj Lacasito
Dis 29 Catamband (rock)
+ Dj Rydoo (electròcore)

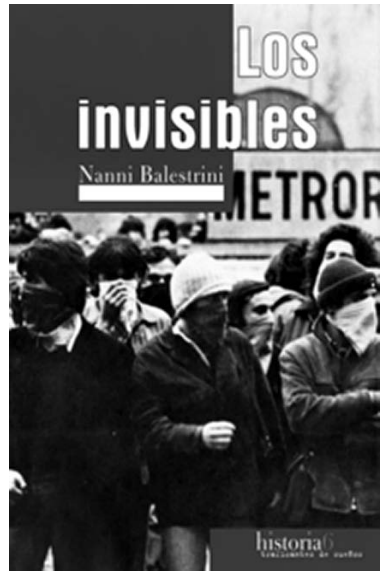
tots els concerts a les 23h. 3 a 5 euros
/rosalia de castro 92 <m> torrasa bus nit: n2
www.laresistencia-web.blogspot.com myspace/laresistenciabcn

La realitat i la novel·la

'LOS INVISIBLES'

Nanni Balestrini

TRAFICANTES DE SUEÑOS, 2008

☞ Ivan Miró • La Ciutat Invisible
/cultura@setmanaridirecta.info/

Atenció, que arriba una bona nova editorial. La reedició, a càrrec de Traficantes de Sueños, de la quasi mítica i exhauridíssima novel·la *Los Invisibles* de Nanni Balestrini. Passada de mà en mà en una edició desgastada d'Anagrama (publicada el 1988 i traduïda per Joaquim Jordà) o en un plec rebregat de fulls fotocopiats, s'havia convertit en un dels relats secrets de les successives generacions de militants dels moviments socials autònoms.

De *Los Invisibles* s'ha dit que és una novel·la didàctica. Toni Negri, al prefaci de l'edició actual, es pregunta: "Qui aprèn de qui? La novel·la de la realitat

o la realitat de la novel·la?"

Efectivament, *Los Invisibles* beu de les pràctiques desbordants del moviment del 77 italià. Està alimentada per una realitat històrica: l'emergència del proletariat social metropolità de finals dels setanta, aquell que es va insubordinar al capitalisme i al patriarcat, no ja des d'una fàbrica reestructurada, sinó reapropiant-se de la ciutat. Okupant i obrint centres socials, creant ràdios lliures, discutint en assemblees, duent a terme "auto-reduccions" del preu de la vida –colant-se al cine, punxant la llum o l'aigua, forçant lloguers justos–, enfrontant-se a la policia o al sindicat. En definitiva, reinventant la revolució, vivint l'alegria i la plenitud de la col·lectivitat i també –malaura-

dament– el dolor i l'oblit de la presó. I Balestrini, d'aquells somnis i malsons, en fa literatura.

No obstant això, el viatge entre la realitat i *Los Invisibles* no es va quedar aquí. Va ser d'anada i de tornada. Pels qui la vam descobrir durant els primers noranta, la lectura compartida de la novel·la –llenguatge directe i brutal, vivències accelerades d'un possible protagonista del 77 italià– va ser tot un aprenentatge. Ens va ensenyar que algunes intuïcions que ens cremaven per dins ja havien estat experimentades i ens va motivar a reexplorar-les. Amb avideses i, alhora, amb una certa cautela, coneixedors com érem de quines podien ser les conseqüències no buscades de les nostres accions.

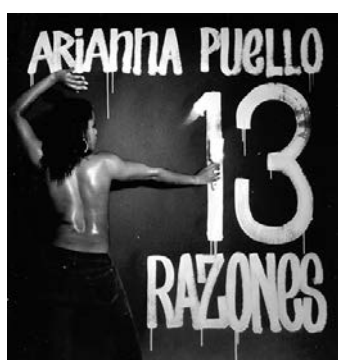
Pascal Comelade

'MÉTODE DE ROCANROL'
(DISCMEI)

MÚSICA DE JOGUINA

L'excèntric pianista i compositor de Ceret presenta l'edició per a l'Estat espanyol del seu darrer disc, que difereix bastant de la versió editada a l'Estat francès amb el mateix títol per la discogràfica Because. És realment difícil seguir la pista d'aquest compositor promiscu: col·laborador de PJ Harvey o Robert Wyatt, Comelade és fidel a tots els tòpics associats a l'artista de culte. Així, viu reclòs en el seu planeta personal amb capital al Rosselló, sense que això alteri la seva percepció musical transfronterera i el seu ànim experimentador. En aquest àlbum, hi trobem material inèdit com la

versió comeladiana "Passejant per Barcelona" de Quico Pi de la Serra, la "Cançó de Bressol" de Joan Manuel Serrat o el "Brand New Cadillac" de Vince Taylor, que passat pel filtre del nord-català es converteix en un "Cadillac" a seques. Una revisió de les músiques primitives que tenen l'arrel en el rock, però que s'enfilen per la ruta del bolero, les xaranges, el tango o el rock laietà. Amb el vestit habitual: guitarres de fireta, xilòfons per la canalla, acordions... Pascal Comelade és un univers que continua expandint-se sense que n'albirem els límits. ROGER PALÀ

Arianna Puello

'13 RAZONES'
(ZONA BURTA / WARNER)
'HIP-HOP'

El nou disc de la gironina Arianna Puello arriba després de cinc anys de silenci discogràfic marcats per la maternitat de l'artista de Salt. La veu més convincent del rap en castellà, amb permís de la recentment encimbellada Mala Rodríguez, presenta un nou disc, *13 Razones*, precedit pel maxisingle *Juana kalamidad* (Zona Bruta / Warner, 2007), on la col·laboració amb Amparanoia ja deixava intuir que la nova producció de Puello no faria cap fàstic a empeltar el hip-hop de ritmes llatins. De fet,

aquesta és la tendència arreu del planeta, des que noves formacions sorgides a les barriades marginals de Rio, Caracas o Mèxic han posat en dubte des de la base la hipercomercialització de què ha estat víctima el gènere. Les *13 Razones* de Puello han madurat entre Puerto Rico i Salt i hi trobem salsa, ritmes tropicals, una mica de r'n'b, soul i també dancehall. El tronc central, però, continua sent el hip-hop, amb rimes entre la contestació visceral, l'hedonisme i la vindicació feminista. R.P.

La jornada completa

CIA. IMPACTA TEATRE

TÍTOL: 'A JORNADA COMPLETA'

GÈNERE: TEATRE-FÒRUM

DURADA: 90 MINUTS

L'art i la cultura com a mecanisme de transformació social. Amb aquesta premissa Impacta Teatre inicia un espectacle interactiu i participatiu on el públic deixa de ser un simple espectador. La situació: les discriminacions de gènere a la feina i a les llars. L'objectiu: l'es-

forç de modificar els patrons de conducta que ens han imposat durant generacions i generacions. La sessió comença amb un joc interessant d'escalfament pels i les "espect-actors", un nou concepte d'inclusió del públic dins el mateix espectacle. Una peça teatral de vint minuts plan-

teja interrogants i conflictes que hauran de ser resolts pel "fòrum d'espect-actors", que alhora substitueixen Impacta Teatre provant en directe les propostes de resolució de la situació. Si ho aconseguiran o no, és un dels interrogants i un dels riscos de cada actuació. MARTA CAMPS.

'Los sin tierra'

(CAMEO, 2004)

DIRECTOR: MIGUEL BARROS

GUIONISTA: MIGUEL BARROS, CLARA BILBAO

GÈNERE: DOCUMENTAL

DURADA: 76 MINUTS

IDIOMES: VO (ESPANYOL)

Com recalca Noam Chomsky prop del final del documental, el Moviment dels Treballadors Rurals Sense Terra (MST) del Brasil és un dels moviments socials més organitzats del món i un dels símbols de l'altermundisme. La seva activitat consisteix a l'ocupació de finques improductives per part d'agricultors no propietaris, apel·lant al

compliment d'un article de la Constitució brasilera que avala l'expropiació de les terres que no compleixin la seva funció social. *Los sin tierra* situa històricament el latifundisme endèmic del país i s'endinsa en aquest moviment de resposta a l'extrema precarietat de milers de famílies que itineren –d'una explotació a una altra– a la recerca de treballs

temporals. La pel·lícula documenta els assoliments de l'MST, els seus programes educatius i les reaccions –polítiques i criminals– dels grans terratinents. El contingut és interessant, però la forma d'explicar-ho, remissiu del publipreportatge i amb un temible ús de la música, provoca una certa estupefacció. IGNASI FRANCH

RECOMANEM

TEMPS DE RE-VOLTES A L'ALT CAMP I A LA CONCA

Dious 6 de març
20h. Xerrada: El frau bancari de la creació del diner.
A la Casa de la Caritat de Valls. Ctra. del Pla, 37. Valls.
Dissabte 8 de març
Tallers i dinar popular. 11h. Taller: Creant una economia alternativa. 14h. Dinar popular. 16h. Taller: Com impulsar el decreixement al nostre poble.
Ermita de Sant Josep de Montblanc.

TEMPS DE RE-VOLTES A MOLLERUSSA

Dicres 12 de març
19h. Xerrada: Crisi energètica, la punta de llança de la crisi ecològica planetària. 20.30h. Xerrada: El sistema financer i la destrucció del planeta. 22h. Sopar vegetarià popular i passi de vídeo: *Money as debt* (doblat al castellà).
CSO La Tercera Sèquia, Mollerussa.

www.tempsdere-voltes.cat

FINS AL 14 DE MARÇ – RESISTÈNCIA I AGITACIÓ
CICLE DE XERRADES. LA HISTÒRIA DELS GRUPS AUTÒNOMS IBÈRICS

Facultat de Filosofia de la UB

Dijous 6, 12:30h, aula 411: Grupos de Acción Revolucionaria Internacionalista (GARI)
Divendres 7, 12:30h, aula 412: Documental sobre el MIL
Dilluns 10, 12:30h, aula 412: El MIL
Diamrts 11, 18:30h, aula 412: Comandos Autónomos Anticapitalistas
Dimecres 12, 18:30h, aula 412: Cordinadora de Presos en Lucha (COPEL)
Dijous 13, 18:30h, aula 411: L'OLLA
Divendres 14, 12:30h, aula 412: Action Directe i la situació actual dels presos

ORGANITZA: ASSEMBLEA LLIBERTÀRIA DE LA UB
ASSEMBLEALLIBERTARIAUB@GMAIL.COM

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOURS 6

Documental: 'Entre l'anonimat i la resistència. Dones i franquisme'
19:30h Sala de projeccions de la Biblioteca Pública de Lleida. Rambla d'Aragó, 10. Lleida.
Documental elaborat per la CGT de Ponent.
Organitza: CGT de Ponent.

L'espai del dijous

19h. Infoespai. Pl. del Sol, 19. Barcelona.
Projecció i presentació del documental: *9/11 Press for Truth* (11-5 Prensa por la verdad). V.O.S al castellà. Què hi ha darrera l'11 de setembre de 2001? <http://www.911pressfortruth.com/>
Organitza: Infoespai. /infoespai.org/

DIVENDRES 7

Xerrada 'Alternatives al model capitalista de gran escala'
19h SCI-Catalunya
C. Carme, 95, baixos. Barcelona.
Amb la participació d'Andri Stahel, economista i sociòleg, professor membre de la Càtedra UNESCO UPC en Tecnologia, Desenvolupament sostenible, Desequilibris i Canvi.
Organitza: SCI-Catalunya. /www.sci-cat.org/

Exposició 'La Revolució Llibertària'

Del 3 al 7 de març. 10h-14h i 17h-20.
Vestíbul de l'Antiga Audiència.
Plaça del Pallol, 3. Tarragona.
Organitza: CGT Tarragona

Col·loqui: Feminisme i Avortament

19:30h. Casal de Joves. C. les parres. Argentona.
A càrrec d'una membre del col·lectiu feminista Adona't i una membre de Maulets.
Organitza: Maulets-Maresme /maulets.org/

Recital de poesia a càrrec de Josep Miquel Servia

24h. Al Col·lectiu Gai de Barcelona.
Pasatge Valeri Serra, 23. Barcelona
Organitza: Col·lectiu Gai de Barcelona.

Projecció de documental i xerrada

19h. Al CSOA La Colomera. C. Ferrers, 14,Tarragona.
Vivir la utopia, documental de Juan Gamero que descriu les transformacions socials dutes a terme a l'Estat espanyol per l'anarquisme a les zones republicanes entre 1936-39. Després, xerrada col·loqui a càrrec de Pep Cara, editor d'*El Pèsol Negre*, locutor de Ràdio Korneta i membre de l'Ateneu Terra i Llibertat i del Centre d'Estudis Josep Esther Borràs de Berga.
Organitza: CGT Tarragona.

DISSABTE 8

Jornada de crítica i reflexió contra el model patriarcal

18h Casal 3 voltes rebel.
C. Argullós, 108. Barcelona
Organitza: CAJEI Nou Barris

Homenatge a Paco Vidarte. Presentació del llibre 'Ètica Marica'

19:30h. Llibreria Antinuos.
C. Anselm Clavé, 5. Barcelona
Organitza: LGTBQ

'Una realitat per no perdre de vista'. Exposició de cartells antifeixistes de la guerra del 36

Bar Patapalo. C. Rubén Darío, 25. Barcelona.
Fins el 15 d'abril.
100 cartells. 12 plafons. Tria dels cartells antifeixistes que es van editar durant el període bèl·lic. Acte emmarcat en la campanya antifeixista Combat el capitalisme, esclafa el feixisme!.
Organitza: Endavant Sant Andreu - Nou Barris amb la col·laboració de Mai més!

Jornada solidària amb Colòmbia

19h. Sala Bahía. C. Olzinelles 23. Barcelona
Organitza: Ass. Cat. Brigadistes de Nicaragua, Col·lectiu Maloka, Associació catalana per la pau, Solidara, l'International Peace Observatore.

Presentació del llibre 'Dones i premsa llibertària'

18:30h Anònims. C. Miquel Ricomà, 57. Granollers
Amb Dolors Marín, autora del llibre i historiadora.
Organitza: Federació Local CNT-AIT Granollers.

Com fer que la gent s'aproprii de les ràdios lliures

PHRP del carrer Magdalenes 13-15. Barcelona.
Coincidint amb el dissetè aniversari de Contrabanda FM, s'han organitzat unes jornades pràctiques per donar a conèixer què són els *podcasts* i com es poden fer.
Organitza: La assemblea de majaras

Activitats pel dia de la Dona a Olot

19h. Al bar La Terra. C. Bonaire, 22. Olot
Recital de poesia: Diana, Mon, Carles de Corral i Gemma Arimany (acompanyada a la guitarra per Arnau Tintó). Entre poesia i poesia actuació d'Empalma2 (rumba).
Presentació del calendari menstrual lunar 2008. Acte emmarcat dins els actes de celebració del desè aniversari de la CNT-AIT d'Olot d'aquesta època (1998-2008).
Organitza: CNT-Olot

DIMARTS 11

Xerrada sobre el cultiu de transgènics i passi del documental 'Transgènia'

20h. CSA La Maranya. C.del Parc, 13. Lleida.
Organitza: Cooperativa Lo Fato.

SORTIM DE CASA

DIJOURS 6
PER LA PAU I CONTRA EL
TERRORISME D'ESTAT A COLÒMBIA

19h Plaça de la Paeria. Lleida.
ORGANITZA: ASSEMBLEA DE JOVES DE LLEIDA

DIJOURS 6
CONCENTRACIÓ PER COLÒMBIA

19h. Plaça Sant Jaume. Barcelona
CONVOCA: COL·LECTIU MALOKA COLOMBIA, ASOCIACIÓ CATALANA PER LA PAU, INTERSIDICAL, POLO DEMOCRÀTIC Y ALTERNATIVO, ENTREPUÉBLOS, COOPERACCIÓ, COMITÉ DE SOLIDARITAT AMB ELS POBLES INDÍGENES D'AMÈRICA I PLATAFORMA REPSOLMATA, ASAMBLEA BOLIVARIANA

DIVENDRES 7
MANIFESTACIÓ PER LA BARCELONETA

Plaça Sant Miquel. Barcelona
CONVOCA: L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE L'ÒSTIA I PLATAFORMA D'AFECTATS EN DEFENSA DE LA BARCELONETA

DISSABTE 8
MANIFESTACIÓ
PEL DRET AL PROPI COS

18h Plaça Urquinaona. Barcelona

DISSABTE 8
MANIFESTACIÓ: 'SER DONA NO ÉS UNA MALALTIA. CONEIXEM I DECIDIM SOBRE EL NOSTRE COS'.

19h Plaça de la Catedral. Lleida
ORGANITZA: AJLL, CGT, CUP, CSA LA MARANYA, SEPC, CASAL OCELL NEGRE, SUPORTPONENT.

DIMECRES 12
MANIFESTACIÓ PER LES
PERSONES DISMINUÏDES

17h Plaça Urquinaona. Barcelona
CONVOCA: PLATAFORMA EN DEFENSA DEL DRET

DISSABTE 8
HOMANATJE A MERCÈ RODOREDA
PER COMMEMORAR EL CENTENARI DEL SEU NAIXEMENT

11h. Casino de Manresa. Pl. Major, 1. Manresa.
Vine a llegir en veu alta
Entre totes llegirem *La plaça del diamant*
No hi pots faltar! Inscriu-te per llegir un fragment de *La plaça del Diamant*
ORGANITZA: ÒMNIVM CULTURAL BAGES

NO OBLIDEU...

La indirecta

L'ENTREVISTA // SATURNINO MERCADER, COMITÈ D'EMPRESA DE TMB

“Pot ser que aguantin la vaga, però nosaltres també aguantarem”

Saturnino Mercader (Barcelona, 1960) és conductor d'autobusos des de fa una pila d'anys. Va entrar a la plantilla de TMB (Transports Metropolitans de Barcelona) l'any 1992. Està sindicat a la Confederació General de Treballadors (CGT) i lidera el Comitè d'Empresa de TMB. Li agrada la seva feina, però té un problema: treballa quasi 42 hores setmanals de mitjana i no té dos dies seguits de descans. Per aquest motiu, ell i la majoria dels seus companys fa mesos que es queixen. Com que ningú no els fa cas, han tornat a convocar una vaga. En principi, aquesta nova aturada del servei d'autobusos està previst que finalitzi el 7 de març.

☞ Sergi Picazo

/entrevista@setmanaridirecta.info/

Pere Albiac

Per què m'agafeu com a personatge per l'entrevista?

Perquè volem parlar sobre la vaga dels conductors d'autobusos i tu ets el president del Comitè d'Empresa de TMB...

Estem intentant defugir el meu protagonisme. Però entenc que algú ha de parlar i aquesta vegada m'ha tocat a mi...

A tu, personalment, t'han acusat de punxar la roda d'un autobús i t'han suspès de feina i sou durant sis mesos.

Tinc tres faltes greus: dues per impedir la sortida dels serveis mínims durant la vaga anterior i una altra per sabotatge. Els Mossos d'Esquadra diuen que vaig punxar una roda d'un bus, però aquella roda no la vaig punxar

“Al metro no poden conduir més de tres hores seguides. Per què al bus sí?”

perquè aquell dia jo estava a una altra banda. No tenen cap prova ni tinc cap denúncia de la policia. Jo crec que es tracta d'una estratègia per criminalitzar-me, a mi i a la vaga. Sé que és un muntatge, però no sé si és de l'empresa o dels Mossos.

Les vostres protestes han tingut un suport social ampli i una gran participació dels treballadors de TMB, però també s'ha vist un cert malestar entre els usuaris d'aquests transports pels problemes que causa una vaga d'un servei públic com el vostre. Ho veieu així?

Com a treballadors públics que som, hem de donar el millor servei possible a la ciutadania. No-

saltres ara estem lluitant amb aquest objectiu. Sempre hi ha qui diu que ens haurien d'acomiar a tots, que no ens hauríem de queixar tant i coses d'aquest estil. Però jo crec que la majoria de la gent, en general, no està molesta amb nosaltres. Quan els expliquem els motius de la vaga tothom ens dona el seu suport. No estem demanant *peles*!

Creus que alguns mitjans de comunicació han intentat donar una visió negativa de la vostra reivindicació?

S'ha intentat. La propaganda de l'administració i d'alguns mitjans ha intentat posar la gent en contra dels treballadors. Jo, personalment, he estat criticat a tots els diaris. Diuen coses com: “estan bojos”, “demanen molts diners i això ho paguem entre tots” o “segresten la gent”. Però no ho han aconseguit!

Vosaltres i la DIRECTA ja heu explicat els motius de la vaga, però sembla que s'hauria de tornar a recordar-los.

És una cosa molt senzilla. Primer, volem descansar dos dies seguits a la setmana. Això ho entén tothom, no? I, després, volem parar mitja hora durant la jornada laboral per fer un petit descans, després de sis hores seguides conduint un autobús, tal com marca la llei. Al metro no poden conduir més de tres hores seguides... Per què al bus sí? Això no dona cap seguretat a l'usuari amb el trànsit d'aquesta ciutat. Hem patit alguns accidents per la falta de descans, però sempre ho han intentat amagar. De vegades fem set hores seguides pràcticament sense parar. Només ens aturem al final de cada trajecte, però no tens temps ni d'estirar les cames un minut. No podem ni parar un quart d'hora per esmorzar. Hem estat parlant amb l'empresa so-

bre aquest tema des de fa mesos i no hi ha manera.

Però TMB diu que ja us ha ofert dos dies de descans.

Sí, és veritat. Durant l'última negociació del conveni l'empresa va acceptar donar-nos dos dies de descans, però augmentant la jornada diària —ja que ens obliga a treballar les mateixes hores a l'any. Ja treballem vuit hores al dia. És a dir, si agaféssim els dos dies de descans que ens donen, hauríem de treballar prop de nou hores al dia. Nosaltres volem els dos dies, però amb una reducció del nombre d'hores anuals. Ja treballem prou hores al dia conduint un autobús com per augmentar encara més hores.

“Quan expliquem els motius de la vaga tothom ens dona suport”

Quin paper juguen l'Ajuntament de Barcelona i l'alcalde Jordi Hereu en aquest conflicte?

Està fent un paperàs! El propietari dels autobusos és l'Autoritat Metropolitana del Transport, que està formada per disset ajuntaments, però el de Barcelona és qui nomena els directius. Per tant, l'Hereu és el nostre cap. Ell mana i ell decideix. Però ara simplement està fent d'altaveu de les informacions falses que dona TMB. La seva decisió va ser no negociar amb la CGT o Actub. Només volien parlar, segons les seves pròpies paraules, amb els sindicats seriosos. Jo crec que s'han adonat que estan equivocats, però són incapços de canviar d'estratègia. Tiren cap enda-

vant i volen aguantar aquesta vaga. Pot ser que l'aguantin, però nosaltres també aguantarem.

Hi ha gent que diu que els conductors d'autobusos de Barcelona treballessin menys de vuit hores i cobreu un molt bon salari.

Nosaltres cobrem entre 1.200 i 1.400 euros al mes, 400 euros menys que a ciutats com Huelva. Però cobrem més que molta gent jove i universitària, és a dir, respecte els *mileuristes* és veritat que cobrem molt. Tanmateix, treballem moltes més hores, ja que fem hores extres de compliment obligat, en horari nocturn i els dies festius: acabem treballant una mitjana de 42 hores a la setmana. A més, ningú parla dels sous i els horaris dels directius de la companyia. TMB és l'empresa que té més directius de tot Espanya, tenen uns sous extraordinaris i alguns no *foten* pràcticament res. L'empresa d'autobusos de Madrid té el doble de treballadors i la meitat de directius. I, en canvi, el preu del bitllet més car d'Espanya és el de Barcelona. Això com pot ser? On van a parar els diners?

Les sancions de TMB i les crítiques que heu rebut per part dels mitjans de comunicació poden acabar afectant les ganes de seguir endavant d'alguns companys?

No som *supermans*! Som gent normal i corrent. A més, el conductor d'autobús és una persona que ha de treballar sola i sense cap company. És molt dur enfrontar-te sol a tots els problemes i les crítiques. Quan fem assemblees ens engresquem i ens animem entre tots. Però quan tornes al bus et quedes tu sol. Per això els conductors som forts. Hem dit que anirem fins al final i ho intentarem. Ja veurem com acaba, però no ho deixarem. El que demanem és de sentit comú.

Por de la por

☞ Esther Sancho

/opinio@setmanaridirecta.info/

La proliferació de càmeres de vigilància arreu per on passo em fa por. Al carrer, a l'escola, a l'hospital, al mercat, a la plaça. Fins i tot a la darrera reunió de la meua escala hi va haver qui proposava instal·lar-ne a l'entrada de l'edifici a fi de vetllar per la nostra seguretat i la dels nostres fills i filles. Per “maximitzar la seguretat” deia un veí, incapaç de comprendre que restar vigilats a la nostra pròpia casa és una irrupció intolerable a la nostra llibertat i privacitat com a persones. Per sort es va imposar el sentit comú i va guanyar el *no* per majoria, així que casa meua encara és un espai lliure de control sistemàtic i desproporcionat. No puc dir el mateix quan travesso la porta i sóc enregistrada vèries vegades al dia, tot duent a terme actes tan sospitosos com comprar el pa o dur la meua filla a la plaça.

Maximitzar la seguretat és minimitzar la vida

Han calgut molts anys i moltes denúncies per maltractament sistemàtic perquè, enguany, per fi, el síndic recomani la instal·lació de càmeres a les presons. En canvi, només cal dir una barreja explosiva de paraules —inseguretat, delinqüència, por, pobresa, immigració— per posar l'opinió pública a favor de la videovigilància i el que faci falta. Per què volem mesures socials si podem retransmetre la violència de la pobresa en directe i, a continuació, identificar, segregar i suprimir? Tan fàcil, net i impersonal com prémer el botó d'esborrar de la càmera. El més terrorífic és que la por genera, fins i tot, llocs de treball. És a dir, amplis marges de benefici per tot un sector en auge que explota vigilants de seguretat disposats a fer ús de la força contra el seu propi veí a canvi d'un sou. Cossos parapolicials i càmeres privades per garantir que seguim tenint por de la por. La frase definitiva que cal retenir l'ha dit Konrad Becker, artista i hacktivista: “Per maximitzar la seguretat és necessària minimitzar la vida”.

